

Muziek. — De Zalmvisserij op de Merwede. — Het lichten van de „Soerakarta”. — Waar de Koningin te Genève logeerde. — „Speelt U met mij?” — De toren van de O.L. Vrouwekerk te Antwerpen. — Lausanne in de Sneeuw.

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

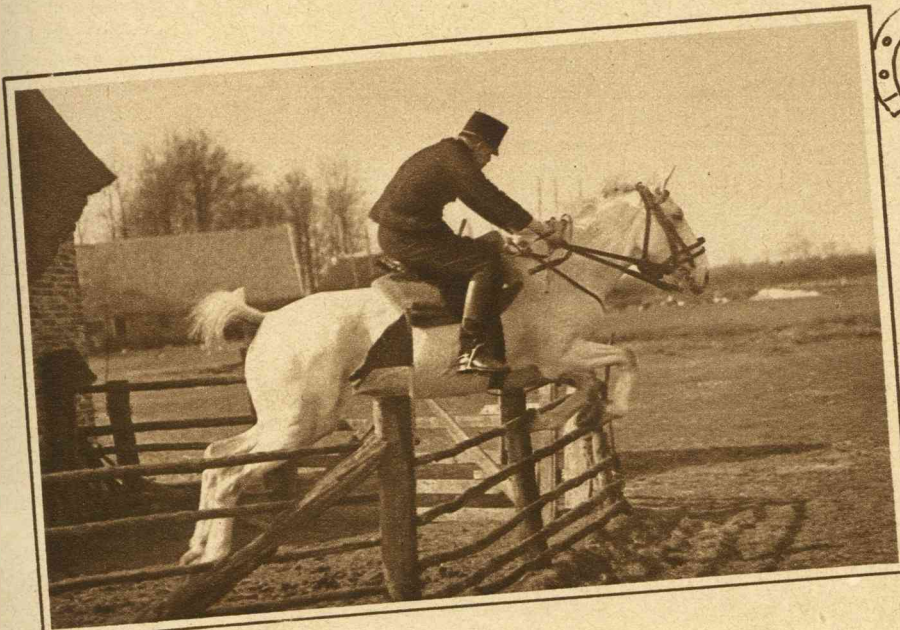
PANORAMA

No. 39 (13) 12DE JAARGANG
25 Maart 1925

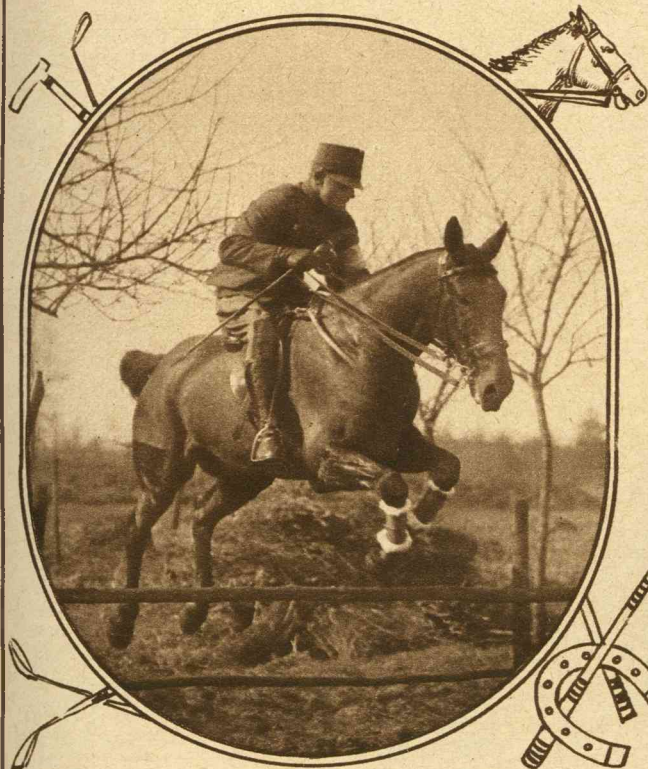
A.W. SIJTHOFF'S
UITGEVERS MAATSCHAPPIJ
LEIDEN

Prijs per 20 ct. Voor Week- 17 1/2 ct.
Nummer Abonné's
Per kwartaal f 2.25, Franco per post f 2.50

DE DUBBELE CROSS DER K. M. S. V.

Op Donderdag der vorige week heeft de Koninklijke Militaire Sportvereniging onder Ede haar tweeden wedstrijd van dit jaar, den z.g. dubbel cross-country, gehouden. Onze fotograaf wist een aantal interessante momenten uit dezen spannenden strijd op de gevoelige plaat vast te leggen. Wij beelden ze op deze pagina af. Hierboven, links: een der deelnemers op het moment, dat hij een schaapskooi „neemt”. Rechts: Luitenant Steenkamp op „Spinnekop”, bij het nemen van een hindernis.

Luitenant Hasselman op „Liesje”.

Luitenant A. G. v. d. Kroon op „Allah”, die tweede aankwam.

Een interessant snapshot.

Het nemen van een der talrijke hindernissen.

Zwevend tusschen hemel en aarde.

DE TOREN VAN DE O.L. VROUWENKERK TE ANTWERPEN

EENE OUDE LEGENDE

Het is zeker niet te boud gesproken als we de prachtige Kathedrale Kerk te Antwerpen, de mooiste en grootste van België, rangschikken onder de merkwaardigste gothische gebouwen uit de middeleeuwen tot ons gekomen.

Op de plaats eener oude kapel, gewijd aan O. L. Vrouw, reeds in de IXe eeuw eene vermaarde bedevaartplaats, waar de geloovigen heenstroonden ter vereering van het miraculeuze beeld van O. L. Vrouw op 't stokske, aldus genaamd omdat volgens de overlevering op de plaats waar de kapel stond het Mariabeeld vroeger aan een boom hangende was gevonden, werd in 1352 met den bouw der tegenwoordige kerk begonnen, die slechts na twee eeuwen was voltooid.

Noch in de archieven der stad, noch in die der kerk is men er in geslaagd den naam van den ontwerper te ontdekken. Sommige schrijvers hebben de veronderstelling gewaagd, dat alle middeleeuwsche kerken door een genootschap van Vrijmetselaren werden tot stand gebracht, wijzende op het merkwaardige verschijnsel, dat de gothische bouwtrant bijna gelijktijdig in Duitschland, Engeland, Frankrijk en de Nederlanden werd ingevoerd.

Elk oprecht Antwerpenaar ofte Sinjoor is te recht fier en trotsch op dezen prachtvollen tempel die in- en uitwendig een aangenamen indruk maakt maar meer nog op „zijn” toren, die is, zooals Emm. de Bom zoo juist zegt, „de ziel onzer stad, hij is ons geloof, onze hoop en onze liefde... wij zien tot hem op, wij vragen hem iederen morgen: „wat is er van den nacht?” wij dragen hem op onze gedachten”. Toen in de rampvolle oorlogsjaren dat zeldzame gebeurde, dat in brallenden trots de vreemde drie-kleur hoog in de lucht over de stad wapperde, aanschouwden de inwoners dat slechts met weemoed, maar troostten zich bij de gedachte: „Onze Toren, onze Toren blijft hij toch, onze heerlijke, goddelijk-schoone Antwerpsche Toren.”

Fier en bevalig verheft zich de toren tot eene hoogte van 123 meters, kunstig uit steen gekapt als fijn Mechelsch kantwerk, zooals Keizer Karel eens zegde, en men kan het onderschrijven dat Napoleon, toen hij hem voor de eerste maal zag, hem onder glas wilde bewaren tegen de invloeden en verwoestingen van weeren tijd.

Eerst tusschen de jaren 1420—1423 werden de grondvesten van den toren gelegd. Ook lang is er gezocht en getwist wie de bouwmeester was van dat fraaie en stoute stuk werk, maar ten slotte heeft de ontdekking van een grafzerk, bij de afbraak in 1798 van de oude St.-Joriskerk, aan het licht gebracht den naam van Jan Appelmans „metser van den metselryen der Kerken in de stad Antwerpen, die den toren tot onzer lieve vrouwe toelagde”¹⁾, wat nog waarschijnlijker wordt door het op de bovenste galerij in den steen gebeitelde opschrift: *Appelmans fecit*.

De werkzaamheden aan den toren ondervonden al dadelijk ernstige moeilijkheden; het was een moerassige grond waar men de kerk had gebouwd, zeer week door het vele niet afvloeiende water; bij springtij stond de kerk geregeld onder, wat men had trachten te verhelpen door den vloer

drie voet op te hoogen, echter tevergeefs, zoodat men ook genoodzaakt was de straten en plaatsen om de kerk gelegen, voornamelijk de Handschoenmarkt waar de hoofdingang was, op het peil van den vloer te brengen.

Toen men nu in 1420 aan die zijde begon te graven om den bouw van den toren te beginnen, stond men aldra voor een zoo grooten toestroom van water, dat velen vreesden, dat de uitvoering van het ontworpen plan zou moeten worden

op het gebied der waterbouwkunde een goeden naam had.

In den omtrek der in aanbouw zijnde kathedraal van Antwerpen heerschte omstreeks 1420 eene bedrijvige drukte. Honderden werklieden gewapend met houweel en spade, maakten den grond los en graafden diepe kuilen, waarin de grondvesten van den ontworpen toren zouden worden gemetseld. Al spoedig echter werden ze belemmerd in hun arbeid door het water dat van alle zijden toestroomde en dat slechts met groote moeite kon worden gestuit. Nog erger werd het toen ze stootten op eene, met geen mogelijkheid te stelpen onderaardsche bron. Wat ze ook beproefden, het water bleef stroomen en vulde de gegraven kuilen. Het nieuws dat zich spoedig verspreidde trok vele toeschouwers, die getuigen waren van de wanhoopspogingen die werden aangewend. Dacht men 's avonds den stroom te hebben overwonnen, dan stond het water den volgenden dag veel hooger.

Onder de vaste toeschouwers behoorden een oud man en een jongeling, die uitsluitend met elkander spraken in eene vreemd klinkende taal, en die met een merkbaar leed-vermaak spottend zich onderhielden over de wanhoopspogingen, die werden aangewend om den stroom van het water te overwinnen.

Toen dat enkele dagen geduurd had, verstoutte zich een der werkbazen den vreemdeling aan te spreken.

„Zijt ge...”

„Fries,” klonk kortaf het antwoord, nog voor hij wist wat hem eigenlijk zou worden gevraagd.

„Als ik me niet vergis dan zijn de Friezen bekend om de uitvoering van waterbouwkundige werken?”

„Dat is zoo.”

„Weet ge dan raad voor ons werk?”

„Ja.”

„Wilt ge dan de leiding nemen?”

„Misschien.”

Er werden nadere onderhandelingen aangeknoopt, waarvan de slotsom was dat de Fries aannam het werk tot een goed einde te brengen indien hij daarvoor tienduizend gouden florijnen ontving. Noch stads-, noch kerkbestuur ging op dit voorstel in en de strijd tegen het water werd doorgezet, maar tevergeefs.

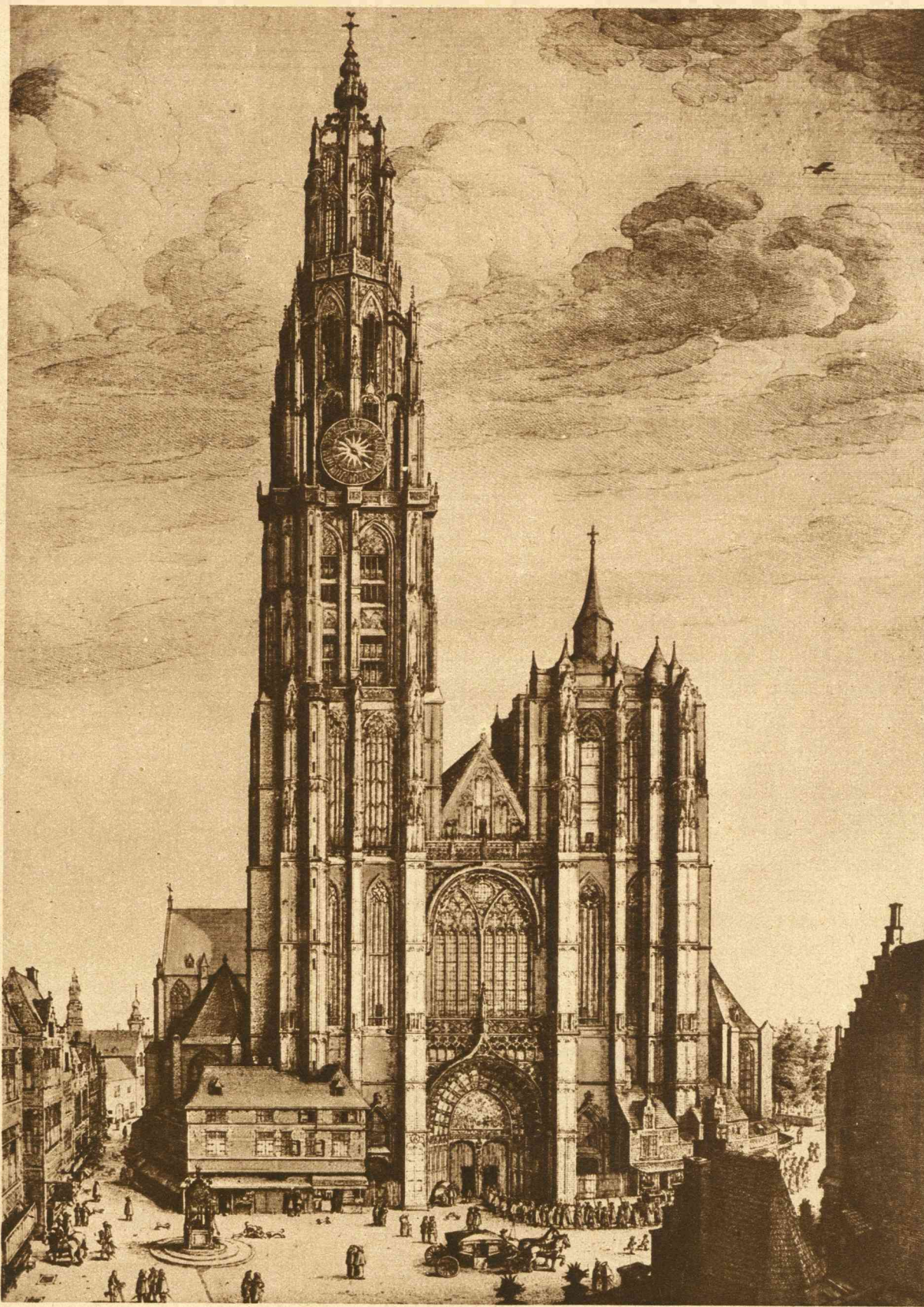
Een der Magistraten kwam toen op het denkbeeld eene poging te wagen bij den jongeling, die waarschijnlijk het geheim ook kende en handbaarder zou zijn. Hij noodigde hem te zijnen huize, ontving hem met de meeste onderscheiding, onthaalde hem feestelijk en stelde hem voor aan zijne dochter, een hemelsche verschijning, waarop de jongeling bij 't eerste gezicht harts-tochtelijk verliefde.

Daarop had de Magistraat gerekend, die tot zijne dochter zegde: „Beloof hem zijne

vrouw te worden, indien hij het geheim mededeelt om het water te stelpen.”

De jongeling aarzelde, maar vreezende dat het een eeuwige scheiding van zijne geliefde zou tengevolge hebben indien hij weigerde, zegde hij dat de oude hem had verzekerd, dat het werk enkel ten uitvoer kon worden gebracht indien er gebouwd werd op ossenhuiden.

Wat hij er echter niet bijvoegde, was de voorspelling van den oude, dat onmiddellijk met den dood zou worden gestraft, wie het geheim verklapte. Maar wat bekommerde hij zich om deze voorspelling, de liefde beheerschte hem zoo geheel, dat hij minder afschrik had van den dood, dan van eene

De O. L. Vrouwentoren te Antwerpen.

Zooals men weet, werden door verscheidene Belgische en Hollandsche couranten vrij verontrustende berichten gebracht in verband met een mogelijke afbraak van dezen fraaijen toren. Gelukkig echter kon een dezer dagen gemeld worden dat de toren in zijn geheel zal worden gerestaureerd, zoodat dit bouwwerk voor de stad Antwerpen en haar bezoekers gespaard zal blijven. — De hier afgebeelde reproductie ontleent haar waarde vooral aan het feit, dat de toren, die door de omliggende huizen niet in zijn volle lengte is te fotografeeren, er geheel op voorkomt. Het is een reproductie van een kopergravure in het Museum Boymans te Rotterdam.

opgegeven. Men heeft ten slotte de moeilijkheid overwonnen. Het volk dat in die dagen gaarne in alles een bovennatuurlijke of geheimzinnige tusschenkomst zag, heeft aan de zuivere technische overwinning eene mooie legende vastgeknoopt, in onze jongelingsjaren vrij algemeen gekend, en waarvan het tegenwoordige geslacht nog wel iets weet, n.l., dat de toren op ossenhuiden zou zijn gebouwd, maar meer ook niet.

We willen die legende in weinige woorden vertellen, voor Nederlanders in zoo verre van belang, dat Antwerpen den mooien toren zou danken aan een Hollander en omdat er in elk geval uit blijkt, dat reeds in de XVe eeuw Holland

¹⁾ Volgens den ouden taalkundige Cornelis Kiliaen moet het werkwoord *toelaggen* verklaard worden door *concupere* of *ontwerpen*.

eeuwige scheiding zijner geliefde. Het geheim, door den jongeling medegedeeld, bleek waarheid te bevatten; zoodra het werd toegepast was men het water meester en vorderden de werkzaamheden zienderogen.

De mooie maagd hield haar woord en trad met den jongeling in het huwelijk. Na de kerkelijke inzegening begaf de stoet zich naar de plaats der uitgravingen, waar ze plechtig en feestelijk door de arbeiders werden ontvangen en de jonge bruid den eersten steen van den toren zou leggen. Reeds had ze het truweel in de hand, toen de oude Fries verscheen aan den boord van den kuil. Ongemerkt rolde hij met den voet een groot steenblok naar beneden, waaronder bruid en bruidegom werden verpletterd.

De lijken der twee geliefden werden in ééne kist vereenigd en deze ingemetseld tusschen de grondvesten van den toren.

E. VAN BERGEN.

DE INBREKER

DOOR J. B. BALJÉ

Het was ongeveer 2 uur 's nachts. Mary Murdoch was alleen thuis, haar familie was op reis en zij had van kantoor geen verlof kunnen krijgen. Ze had geslapen, doch was plotseling met schrik wakker geworden. 't Was alsof er een ruit brak in huis. Hoe was dat mogelijk? En hoorde zij niet loopen? Vlug pakte ze de kleine revolver, die, nu ze alleen thuis was, voor de veiligheid op haar nachtkastje lag, want tegenwoordig las je zoo veel van inbraken in de krant. Moedig was ze genoeg, vlug schoot ze dus eenige kleeren aan en op haar teenen sloop ze naar het vertrek, waar volgens haar meening het geluid vandaan kwam. Nu wist ze met zekerheid, dat er iets niet in den haak was, want wéér hoorde ze gestommel en zij zag ook een straal licht van onder de deur schijnen. Ondanks haar moed bonsde haar hart toch in haar keel, toen zij bij de deur stond. Ze verzamelde al haar krachten en met een ruk wierp ze de deur open, om met opgeheven revolver in het deurgat te verschijnen. Voor de nieuwe brandkast van haar vader lag een man geknield. In de ééne hand had hij een zaklantaarn, in de andere 'n acetyleenbrander, waarmee hij de brandkast bewerkte. Ze poogde haar stem vastheid te geven, toen ze hem beval op te houden met z'n „arbeid“ en op een stoel te gaan zitten. Tegelijkertijd draaide ze het electrisch licht op. De inbreker was gemaskerd. „Doe af dat masker,“ beval ze hem. Aarzelend voldeed hij aan haar bevel. Wat een sympathiek gezicht, vond ze, en dat voor een inbreker. En hoe onhandig was hij te werk gegaan. Het leven, dat hij gemaakt had, en dan dat raam, dat hij had ingedrukt, en waardoor hij blijkbaar was binnengekomen. Zeker een beginnening. Stakker, misschien was hij wel door omstandigheden buiten zijn schuld aan lager wal geraakt, hij had zulke blanke handen. Dat stond vast, een inbreker van de gewone soort was hij zeker niet!! Sympathieke oogen, en wat keken die nu droevig. Hoe zielig zat hij daar. Waar zou hij nu over peinzen, zag hij misschien de gevangenis al voor zich open, dacht hij aan zijn oude moeder, of wellicht aan zijn zieke vrouw? Een tikje medelijden voelde ze wel met hem, ondanks zijn misdaad!

Zonder hem uit het oog te verliezen, begaf zij zich naar het raam, om te zien of hij misschien handlangers had, en of er een politie-agent in de buurt was. Geen mensch was te zien. Blijkbaar handelde hij dus op eigen initiatief.

„Pas op, juffrouw, U is op bloote voeten en U trapt bijna in de scherven,“ hoorde zij den inbreker uitroepen. Verschrikt keek ze naar beneden en van dit oogenblik van onoplettendheid maakte hij gebruik om haar aan te grijpen en haar de revolver te ontrukken. Zonder dat ze een gil kon slaken, had hij zijn hand op haar mond gelegd. Een korte worsteling ontstond, waarin zij het onderspit moest delven. Met een doek had hij haar mond gestopt, en met een koord haar vastgebonden aan den leunstoel, waarin hij eerst had gezeten.

„Wanneer U mij op Uw woord belooft, niet te zullen gillen binnen het uur, wil ik U van den benauwendenden doek bevrijden. U zult me echter moeten vergeven, dat ik U voor mijn eigen veiligheid verder gebonden laat. Belooft U mij het eerste?“

Zij knikte en hij boog zich over haar, om haar van den doek te ontdoen. Daarna bukte hij zich snel en drukte haar een langen kus op de frissche lippen. Meteen draaide hij vlug het licht uit, sprong uit het raam en verdween in korter tijd, dan noodig is om dit te beschrijven. Al het medelijden, hetwelk zij voor hem had gevoeld, toen ze de sterkere was, maakte

„Speelt U met mij?“

De vorige week gaf het „Vereenigd Tooneel“ in den Stadschouwburg te Amsterdam de première van bovengenoemd blijspel van Marcel Achard. Op onze foto ziet men (links) Frits van Dijk als Rascasse en (rechts) Joh. Kaart Jr. als Crockson.

plaats voor machteloze woede, toen ze de zwakkere bleek te zijn. Een blos kwam op haar gezicht, toen hij den beleedigenden kus op haar mond drukte. Tranen van schaamte en woede sprongen haar in de oogen. Nu was hij verdwenen en zij trachtte zich van haar banden te ontdoen. 't Moet gezegd worden, stijf had hij haar niet gebonden, zelfs in dit opzicht had hij zich geen rasboef getoond! Na ongeveer 10 minuten had zij zich kunnen bevrijden. Zij overlegde bij zichzelf, wat ze zou doen. Om hulp roepen? Dat was toch al te laat. Boven-

dat den anderen avond in de krant alleen vermeld werd, dat er een vergeefsche inbraak was gepleegd bij den heer M., wiens brandkast, geleverd door de Firma Sutcliffe, de pogingen van den bandiet had weerstaan. De politie had van den dader geen spoor kunnen ontdekken.

Het was eenige maanden later. De inbraak was weer al lang vergeten en Mary Murdoch bevond zich op een soirée van haar dansclub. De zaal vulde zich en ze beschouwde belangstellend de binnentredenden. Plotseling kreeg ze een schok. Scherp keek ze naar een nieuwen bezoeker. Daar was geen twijfel mogelijk, dat was haar „inbreker“. In gezelschap van een goede bekende van haar. Ze kwamen in haar richting, zie, nu had haar kennis haar reeds gezien, en kwamen ze naar haar toe. Met geen blik gaf de „inbreker“ te kennen, dat de herkenning wederkeerig was. Hij werd aan haar voorgesteld als mijnheer Storck. Koel beantwoordde zij zijn beleefdheidsgroet. Wat een ongekende brutaliteit om zich aan haar te durven vertoonen. En hij verzocht haar nog wel om een dans. Zou ze het botweg weigeren, of trachten hem door list te ontmaskeren? Ze besloot tot het laatste en stemde dus toe. Wat danste hij uitstekend, een genot gewoonweg om zoo door de zaal te zweven. Als 't geen misdadiger was geweest, als die beleedigende kus niet tusschen hen was, zou ze er misschien een genoeg in gevonden hebben met hem te dansen. Maar nu! Neen, ze zou hem ontmaskeren.

„Mijnheer, ik zou U gaarne eens onder vier oogen willen spreken,“ voegde ze hem scherp toe.

„U voorkomt mijn wenschen, juffrouw Murdoch. Ook ik voel behoefte U een en ander mede te deelen. Ik geloof, dat er hier een vrij aardige tuin is, waar wij ongestoord eenige woorden zouden kunnen wisselen. U permitteert, dat ik U daarheen geleid?“

Zij knikte zwijgend. In den tuin zetten zij zich op een bankje.

„Ik zou gaarne van U weten, mijnheer, waar U de brutaliteit vandaan haalt, eerst bij ons in te breken, mij . . . — zij aarzelde even . . . — mij . . . op schandelijke wijze, terwijl ik gebonden was door U, te zoenen, en U daarna in het openbaar, in gezelschap onder mijn oogen te vertoonen! Vreest U dan niet, dat ik U onmiddellijk aan de politie zal overleveren?“

„Juffrouw, ik voel, dat ik U een verklaring schuldig ben. Veroorloof me, dat ik U onder strikte geheimhouding het volgende mededeel. Die inbraak was gefingeerd! Ik ben niet de boef, waarvoor U mij aanziet, al is de schijn tegen mij, doch ik handelde slechts in opdracht van mijn chefs. De zaak is deze: Onze firma Sutcliffe wilde reclame maken voor haar nieuwe brandkasten. Aan Uw vader hadden wij er juist een geleverd. Niemand der employés durfde echter het waagstuk van de inbraak aan. In de hoop op promotie, en ook wel een tikje aangetrokken door het avontuur, heb ik me toen aangeboden. Zeker, er was wel gevaar aan verbonden, doch ik had toch altijd nog de zekerheid, dat mijn firma in het aller-uiteerste geval de toedracht der zaak verklaren zou. U begrijpt, dat ik diepe geheimhouding moest beloven aan de firmanten,

doch het idee door U als misdadiger te worden beschouwd, drukt me te zeer, dan dat ik daarom mijn belofte niet zou verbreken. En nu kunt U mij aan de politie overleveren!“

Wonderlijk, ze was niet eens meer boos op hem. Wat voor een invloed ging er toch van hem uit? Kón ze hem dan niet haten om zijn misdrijf, om zijn daad tegen haar persoon?

„Ik zie, dat U nog niet tevree is. De kus, nietwaar? Kunt U mij dien niet vergeven? Door Uw moed en . . . Uw lief gezicht was ik zóó vol bewondering voor U, dat ik gerust kan spreken van liefde op het eerste gezicht. En uit Uw stilzwijgen na mijn daad, meen ik te mogen opmaken, dat U mij niet zoo heel erg onsympathiek vindt. Heb ik goed geraden? Mag ik misschien nu U niet gebonden is, den kus herhalen, die me in al dien tijd geen oogenblik uit de herinnering is geweest?“

Zwijgend zonk haar kopje op zijn borst, zijn „misdadigersborst“, en dien avond dansten zij

nog dikwijls samen, hoewel ze elkaar ook nu en dan in den tuin wel wat te „vertellen“ hadden!!

Gedenkboomen voor gevallen soldaten.

De Italianen hebben een origineele manier bedacht om de nagedachtenis van hun in den wereldoorlog gevallen soldaten te eeren. In alle dorpen en steden worden gedenkboomen geplant, die een bordje met den naam van den gesneuvelde of vermiste dragen. Vaak is onder dit bordje ook een portret aangebracht. Aan de familieleden is op die manier de gelegenheid gegeven bij de gedenkboomen bloemen en kransen neer te leggen. Onze foto geeft de gedenkboomen die op de Piazza S. Maria Novella te Florence zijn geplaatst.

dien had hij niets gestolen, en dan, ondanks de beleediging, haar aangedaan, had ze toch nog wel een tikje medelijden met z'n onbeholpen uiterlijk. Ze zou niets zeggen, alleen den volgende morgen kennis geven van de inbraak. Als de politie hem dan vond naar aanleiding van de achtergelaten sporen, soit, maar zij zou geen aanwijzingen geven en doen alsof zij de inbraak pas 's morgens had bemerkt. En zoo gebeurde het

DE GENERAAL

MARSCHLIEDJE

Woorden van David Tomkins

Muziek van Rosine de Cocq

In langzaam marschtempo

Lang *Piano* *Rythmisch spelen* *p*

Kijk mij, kijk mij, ik zit te paard! Ik ben de ge-ne-raal! Ik com-man-deer een

le-ger-macht, al ben ik ook wat kaal, Ik zwaai een krom-me sa--bel rond, En

roep met kracht: Geef acht! En in de turf-kist gaat de pop, Die e-ven om mij licht.

Kijk mij, kijk mij, ik zit te paard!
Ik ben de generaal!
Ik commandeer een legermacht,
Al ben ik ook wat kaal,
Ik zwaai een kromme sabel rond,
En roep met kracht: Geeft acht!
En in de turfkist gaat de pop,
Die even om mij licht.

Alle rechten voorbehouden.

Nu staan ze op een lange rij,
Ik ben de generaal!
Je hoofd op, nummer drie en vier!
En stilstaan allemaal!
Hoor wat ik zeg: Je borst vooruit!
Hup! presenteert 't geweer!
Kom nummer zeven, niet zoo scheef!
Precies recht op en neer!

Rechts uit de flank de tafel rond,
Ik ben de generaal!
O wee, o wee, mijn paard staat op,
Mijn paard gaat aan den haal.
Doe rekt op eens haar pooten uit
En zet haar rug omhoog!
Daar vliegt de barsche generaal,
De lucht door in een boog!

Pandoeren.

Redacteur K. C. de Jonge, v. Woustraat 112II, Amsterdam.
Verzoeke alle mededeelingen, deze rubriek betreffend,
aan bovenstaand adres te richten.

CORRESPONDENTIE.

H. V. te A. Uwe oplossing gaat niet op. U laat C den slag nemen en daarna B spelen. Zoo zijn er meer vergissingen door U gemaakt. 't Probleem is dus ongeschikt. Trouwens met een enkele Boer en een enkel Aas speelt niemand een praatje.

P. v. B. te R. Uw gezonden probleem is niet in 8 maar reeds in 3 slagen beslist en dus te gemakkelijk. 't Kan best gewijzigd worden, wanneer U de harten van B aan D geeft en Ruiten Vrouw van C verwisselt met Klaveren Heer van D. U zult dus wel bemerken, dat ik alle inzendingen aan een grondig onderzoek onderwerp.

H. A. te A. Na ontvangst van / 0.68 ontvangt U een hand-leiding pandoeren.

Oplossing probleem No. 74.

- 1e Slag A H 8, B H 9, C H B, D H 7
2e „ C S 10, D H 10, A S 8, B S 9.
3e „ D K A, A K V, B K 8, C H V.
4e „ C K H, D R A, A K 9, B K B.
5e „ C K 10, D R V, A K 7, B R H.

- 6e Slag C S V, D H 6, A S 7, B S H.
7e „ D R 8, A R 7, B H H, C H A.
8e „ C R 9, D S A, A R 10, B S B.

Oplossing probleem n°. 75.

- 1e Slag A H 8, B S 7, C H 10, D H V.
2e „ B R 8, C S 8, D R H, A R V.
3e „ C K 8, D S A, A K V, B S B.
4e „ B R A, C S 9, D H A, A R 9.
5e „ C R 10, D H 9, A R 7, B S H.
6e „ B K A, C H H, D S V, A K 9.
7e „ D K 10, A K 7, B K H, C H B.
8e „ B H 6, C R B, D K B, A H 7.

PROBLEEM N°. 86.

Ingezonden door den Heer A. Boogaard, Utrecht.
Misère Ouverte Impériale (praatje).

- A B
Harten 6, 8, 10. Harten 7, 9, Vrouw.
Ruiten 7, 8, Vrouw, Heer. Ruiten 9, 10, Boer.
Aas. Klaveren 8.
Schoppen 9.

- C D
Klaveren 7, 9, 10, Boer, Harten Boer, Heer, Aas.
Heer. Klaveren Aas.

- Schoppen 7, 8, Boer. Schoppen 10, Vrouw, Heer,
Aas.

Troef: Klaveren. Kijkaart: Klaveren Vrouw.
A speelt Harten 10 en verliest.

PROBLEEM N°. 87.

Ingezonden door den Heer C. M. van Putten, Rotterdam.
Misère Ouverte Impériale (praatje).

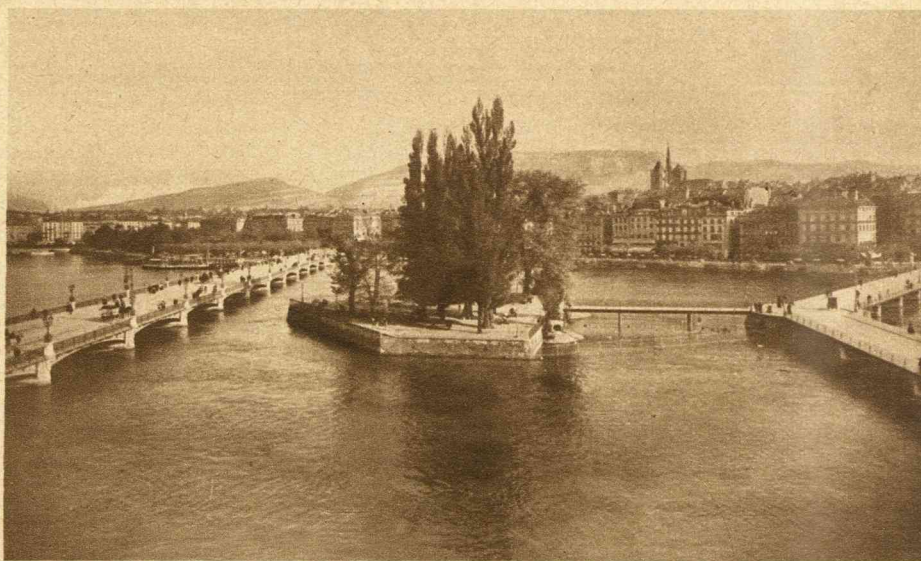
- A B
Harten 6, 8, Boer, Vrouw. Harten Heer,
Ruiten 8. Ruiten Boer, Heer.
Klaveren 8. Klaveren 9, Aas.
Schoppen 7, 10. Schoppen 9, Boer, Vrouw.
C D

Harten 9. Harten 7, 10, Aas.
Ruiten 7, 9. Ruiten 10, Vrouw, Aas.
Klaveren 7, 10, Boer, Vrouw, Klaveren Heer.
Schoppen 8. Schoppen Aas.
Troef: Klaveren. Kijkaart: Schoppen Heer.
A speelt Klaveren 8 en verliest.

A B
Volgorde der spelers D B
C

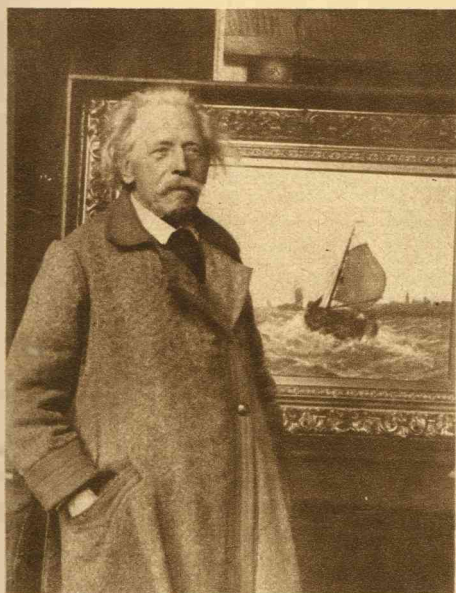
Oplossingen worden binnen 3 weken ingewacht aan het
adres van den redacteur dezer rubriek.

Van Heinde en Verre

Waar de Koningin te Genève logeerde.

Links: Hotel „Les Bergues" (x), waar H.M. de Koningin de vorige week logeerde. Rechts: Gezicht van het hotel uit op Genève.

De heer M. Heyl,

het oudste lid van „Arti" en tevens de oudste Amsterdamsche kunstschilder, werd de vorige week 90 jaar.

„Moederlegende"

Een scène uit dit toneelstuk van Helmuth Unger, dat door het Rotterdamsch Hofstadtooneel voor het eerst is opgevoerd de vorige week. V.l.n.r.: Lily Bouwmeester, Sörens dochter; Jo Felten-Steenbergen, Sörens dochter; Theo Frenkel Jr., Niels; Wilh. Kley, Moeder Karo; Henri Morrien, de dokter; Willem Huysman, Sören; Alida Tartaud-Klein, de Moeder; Frits Tartaud, de Landheer.

Dorus Rijkers kegelt.

Dorus Rijkers, de bekende redder, opende de vorige week Zaterdag het groote kegelconcoers in het Kegelhuis te Amsterdam. (1) Dorus Rijkers; (2) de heer Henri Ter Hall.

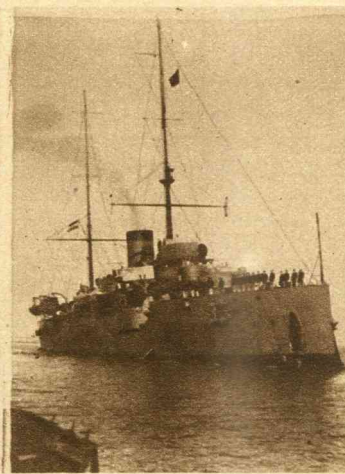
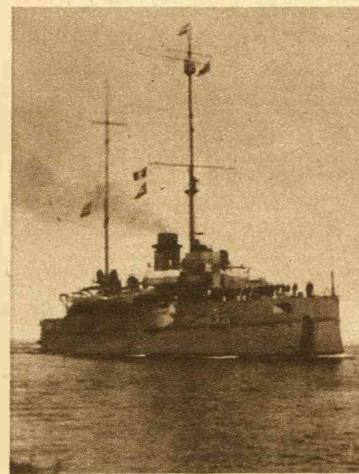
De gasontploffing te Hillegersberg

nabij Rotterdam in den nacht van Dinsdag op Woensdag 11., waarbij twee huizen in de lucht vlogen. Een bewoner werd gedood, terwijl er acht min of meer ernstig gewond werden.

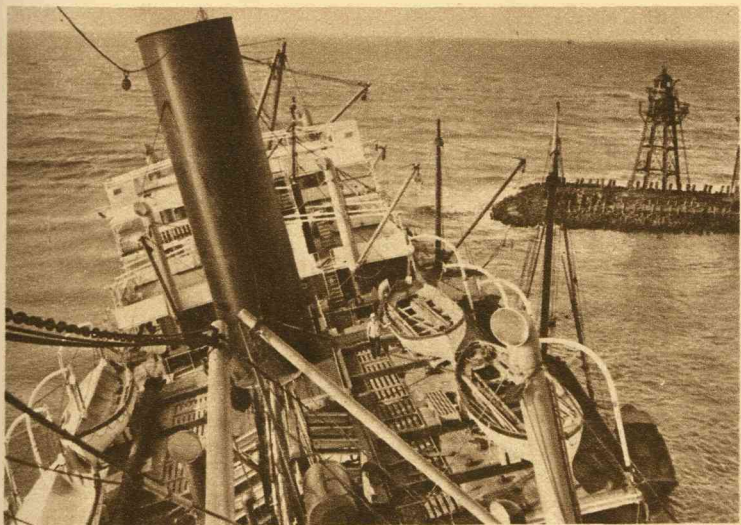
De nieuwe Amerikaansche gezant te Berlijn,

de heer Jacob Gould Shurman, die thans dezelfde post te Peking vervult.

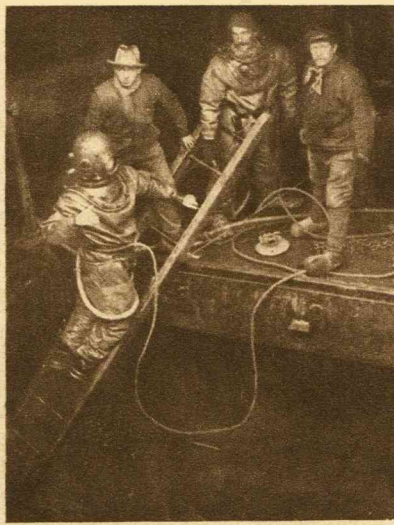
Terug van een zes-maandsche reis.

Links: Hr. Ms. „Heemskerk" en rechts Hr. Ms. „Tromp", gekiekt bij hun terugkeer te Nieuwediep na een halfjaarlijksche oefeningsreis naar de Middellandsche Zee.

Het lichten van de „Soerakarta".

Links een foto, die duidelijk laat zien, hoe zeer het schip overhelt. Rechts: duikers in een der ruimen aan het werk. Men tracht het schip drijvend te krijgen daar de havenautoriteiten, bevreesd dat de pier zou beschadigen, geen toestemming konden geven het vlot te sleepen.

De veldrit bij Kijkduin

georganiseerd door de vereeniging „Excelsior" en Zondag 15 dezer gehouden, mocht zich in een groote belangstelling verheugen. De deelnemers dragen hun rijwiel de duinen door.

JEUGDHERINNERING

Wanneer ik thans nog wel eens lees over uitvoeringen van een of andere tooneelvereniging, leeft altijd weer mijn eigen dilettantentijd in mijn herinnering op, moet ik steeds met een glimlach denken aan dien vroolijken, onbezorgden tijd, toen wij met een aantal jongelui, waarvan de leeftijden varieerden van zeventien tot twintig jaar, een tooneelclub vormden.

De soirées werden — gelukkig voor ons — voornamelijk bijgewoond door familieleden en goede bekenden: natuurlijk hadden we altijd een spontaan en dankbaar publiek.

Heele helden gevoelden we ons op de planken en allen tegelijk verbeelden we ons, dat we groote talenten in den dop waren en nog eens door deze of gepe beroemdheid ontdekt zouden worden. Op de avonden van onze uitvoeringen waren wij er trotsch op, dat niemand anders achter de coulissen mocht verschijnen dan enkele ingewijden, en wij, acteurs en actrices, die er noodig waren.

Weken, maanden van te voren begonnen meestal de repetities en ik weet nog goed, hoe voor ons meisjes, de tooneeltoiletjes wel een punt van 't grootste gewicht uitmaakten. Er werd gepast, vermaakt, vervormd en dit alles geschiedde in mijn ouderlijk huis, hetwelk — wij waren er met ons drieën meisjes — voor al de jongelui een attractie was. Bij ons kwamen de clubleden bijeen, werden de drukste discussiën gevoerd, de gewichtigste voorbereidingen getroffen. 't Ging er altijd luidruchtig toe; 't was er vroolijk, en gezellig, te meer, daar mijn ouders, zelf nog jong, van alles genoten, zich over onze dwaasheden amuseerden en dan ook overal werden „in-gehaald”.

Eindelijk werd ook ik eens vereerd met de hoofdrol in een op te voeren tooneelstuk. Een gravin moest ik voorstellen. Houding en actie werden door mij zorgvuldig bestudeerd; trotsch en voornaam moest ik wezen. Destijds kon ik maar niet begrijpen, waarom zij thuis zoo'n pret hadden bij mijne zóó serieuze studiën. Immers, onze regisseur, een echte acteur (al was 't dan maar ergens in een derde-rangs schouwburg), vond dat ik 't goed deed en die had er verstand van, en lachte niet.

Ik kende mijn rol eindelijk als een lesje prompt van buiten. 't Was nu alleen nog mijn toilet, hetwelk me echter veel hoofdbrekens kostte, daar men bij den costumier geen modern costume voor mij had en mijn eigen meisjeskleeren niet bijzonder geschikt waren voor een gravin. Bovendien wilde ik zelfs 'n japon met een echten sleep hebben.

„Je hoeft immers geen sleep,” waagde mijn jongste zuster, de bescheidenste van ons drietjes, waarop ik haar vernietigend aankleek.

Een gravin zonder sleep — neen, dat kon niet; dat was gewoon ondenkbaar.

Helaas was niemand in staat raad te schaffen. Tevergeefs smeekte ik moeder haar mooi, blauw zijde te mogen hebben voor die paar uurtjes. Het was me toch veel te lang en met nog eenige wijzigingen kon er gemakkelijk een sleep aan gemaakt worden. Ook had ik een goed noodig — een héél chique en damesachtige moest 't zijn. Maar moeder dacht er natuurlijk niet aan haar garderobe voor dat doel uit te leenen, en ze had gelijk. Wat te doen? Ik was ten einde raad. Heel wat traantjes werden er gestort. 't Waren nog slechts enkele dagen vóór de uitvoering, en nog steeds wist de gravin niet, wat ze dien avond zou moeten aantrekken. 't Was 'n wanhopend geval en al de vriendinnen hadden diep medelijden met me en waren blij, dat zij niet in mijn plaats waren, nadat zij mij eerst om die zalige hoofdrol hadden benijd.

Eindelijk kwam de reddende engel! Een corpulente, parvenu-achtige tante van een onzer vriendinnen, had zich ten slotte door deze laten overhalen, mij een japon en een hoed te leenen onder uitdrukkelijke voorwaarde, dat er goed op

gepast zou worden. „Natuurlijk, wie zou dat ook niet —!”

Met liefkoozende blikken werd het zwart-zijden toilet met tule overkleed, waarop hier en daar gitjes glinsterden, door al de clubleden bewonderd. 't Ging van de eene hand naar de andere. Ze vonden 't prachtig. Maar 't was nog niets in vergelijking met den hoed! De hoed — die was gewoonweg een heerlijke weelde voor 't oog! Een droom van goudbruin zijden stroo, versierd met een reusachtige veer in een iets lichtere tint. Weliswaar vormden de beide kledingstukken geen bijzonder harmonieus geheel, maar toen, in ons enthousiasme, zagen wij dat niet eens. 't Hoofddeksel flatteerde me bepaald, vond men, en ik weet niet hoe dikwijls ik voor den spiegel

mouwen tot boven de ellebogen verkort en met behulp van onzichtbare rijgdraden en veiligheidspelden had men mij handig een sleep gemaakt, een sleep, die ik mij in mijn dromen niet mooier had kunnen voorstellen; bij iederen tred achter mij aan ruischend en van een zalige lengte.

Door eene opening in 't gordijn ontdekte ik in het helverlichte zaaltje, temidden van ouders, kennissen en aanbiddertjes, de tante, blakend van trots en welgedaanheid, dat háár hoed en háár japon zoo strakjes ten tooneele zouden verschijnen. Nu wist ze tenminste zéker, dat de prachtige veer gezien zou worden. Toen ik dan ook langzaam en statig langs de bordpapieren boomen „op-kwam”, zag ik haar juist

een veelbeteekenend knipoogje geven aan een harer kennissen die reeds wist.... En later, toen ik haar in de zaal passeerde, had ik haar tot een andere dame hooren zeggen met een goedig, gering-schattend lachje: „... och ja, ziet U Mevrouw... 't was toch m'n oudje maar...”

Men vond haar lief, bereidwillig... 't werd voor háár, zoowel als voor mij, in alle opzichten een succes dien avond.

't Toilet van de gravin had wel effect gemaakt.

De diverse toeschouwers hadden 't uitgedroest, toen ze ons zóó potserlijk zagen uitgedost. Ze genoten van 't air, waarmede we onze rollen speelden en de waardigheid, waarmede we aan 't einde het applaus in ontvangst namen.

„Wat ben je vaak over je sleep gestruikeld,” vond mijn boezemvriendin na afloop in de kleedkamer, „en je hoed stond heelmaal scheef — de veer hing bijna langs je neus.” Ik was zoo vrij de waarheid hiervan te betwijfelen, maar ik was toch blij, toen ik me van de knellende kledingstukken kon ontdoen. En als ik in mijn eigen soepel lilaatje weer in de zaal verscheen, en met nog eenige uitverkorenen dadelijk omringd werd door complimenteerende jongelui, bezig onze dansen te reserveeren, had ik voortdurend nog 't gevoel of de hinderlijke sleep achter mij aan hing en de hoed nog pijnlijk op mijn voorhoofd drukte.

't Was laat dien avond, toen we onder geleide van „de oudjes” naar huis reden en Fox, onze wilde, aanhalige terrier ons al bij de voordeur dol-uitgelaten tegemoet sprong, blij vanuit zijn eenzame opsluiting bevrijd te zijn.

De doos met de geleende bullen, die wij in 't rijtuig hadden meegenomen, pakte ik uit, slaperig en moe.

„Zou je de japon niet zoolang in je kast hangen?” adviseerde mijn moeder. Maar och, dat kleeren opbergen na zoo'n vermoeienden avond, met 't verlangen naar je warme bed... en trouwens — zóó ligt 't toch ook goed... de japon languit op den divan en de hoed er naast. 't Was immers gauw weer ochtend!

Onbegrijpelijk vond ik 't, onder de wol kruipend, dat mijn beide zusters nog zoo lang en vurig konden „na-boorhen”, onderwijl nog keurig haar avondtoiletjes weg-

bergend. Wonderlijk! voor mij was dat altijd 'n corvée en in den regel liet ik dan ook alles maar stilletjes liggen tot den volgenden dag. Ook gevoelde ik mij, na zoo'n opwindenden avond thuiskomend, gauw moe en triest en had dan in 't geheel geen lust meer een woord te zeggen.

Gelukkig dacht ik, met een zucht van voldoening, dat de geleende dingen heelhuids waren thuis gekomen. Morgen vroeg zou ik ze weer laten terugbezorgen, en er later zelf heengaan. Ook moesten we haar maar eens op de thee vragen, die goeierd... Nu morgenochtend eerst nog de rijgsteken uit de japon halen... en dan...

Toen dacht ik aan niets meer en reisde ik naar 't droomenland, onbewust van het Vreeselijke, het Noodlottige, dat mij te wachten stond...

„Wat begint Fox den dag weer wild,” zei zus's ochtends bij 't toilet maken.

„Ja,” zei Lous geuwend, „hij is al vroeg bezig geweest,

Het Kasteel te Lausanne.

LAUSANNE. een stad bekend door haar mooie ligging boven het onvolprezen Meer van Genève, bekend door haar universiteit en bekend ook door haar talloze kostscholen. Als ge moeilijk ter been zijt, moet ge er liever niet heengaan. Want bijna alle straten zijn er vervaarlijke hellingen, alleen hier en daar onderbroken door een tammer-aandoend pleintje, zooals de beide foto's ze ons doen zien. Die pleintjes vindt ge vooral in het oude deel der stad; menig vreemdeling kent ze niet eens, en ze zijn toch zoo echt karakteristiek! Slechts heel zelden werden ze in hun wintertooi gefotografeerd, maar is deze winterstemming niet van een bijzondere schoonheid? O zeker, er zijn grootscher gebouwen, indrukwekkender gevels in de oude academiestad, maar het sneeuwtollet kleurt deze bescheiden plekjes mooier dan de wonderen der moderne architectuur. Zoo'n fontein, zoo'n oude steenen bank, zoo'n middeleeuwsche muurlantaarn, ze hebben niet veel meer nodig dan de rein-witte overkapping van de sneeuw, om ons te boeien, 'tis een kortstondige decoratie, want morgen, overmorgen heeft de dooi de betoovering verbroken, maar de camera heeft haar vereeuwigd en Lausanne's oude plekjes in den winter blijven dus toch voor ons bewaard.

De Academie te Lausanne.

heb gestaan en het gevaarte in stille aanbidding heb opgepast. Ook de andere meisjes moesten ieder om de beurt den hoed op 't hoofd hebben, terwijl ik doodsangsten uitstond, dat er iets aan zou komen. De vriendin, die voor al dat moois gezorgd had, vertrouwde ons heimelijk toe, dat 't haar tante's beste hoed en haar beste japon waren, die ze gegeven had. Ik voelde me dan ook zéér dankbaar jegens die edelmoedige tante gestemd, die zóó maar... aan mij...

Toen kwam de groote avond; de laatste hand werd aan mijn coiffure gelegd, en daarop troonde de omvangrijke hoed met de enorme veer, zwierig afhangend tot op mijn rechterschouder. In de kleedkamer werd ik door allen bewonderd. Wel zag ik er ouder uit, werd opgemerkt, maar „dat moest ook” vond ik blij-naief. Pijnlijk-zwaar zetelde de hoed op mijn hoofd, hetwelk er geheel onder schuil ging. In mijn zwarte japon was een décolleté aangebracht, de wijde tule

hij maakte zóó'n leven, dat ik er wakker van werd."

In de aangrenzende kamer hoorden we hem keffen, hollen, draven en buitelingen maken. Nu gromde hij alsof iets of iemand hem terge. We lachten er alle drie om . . . Maar plots was 't me of er iets loodzwaars op me neerviel — een voorgevoel van 'n naderend onheil! Ik vloog naar de deur,

om 't toegenakelde ding heen. 't Scheen alsof niemand er in 't begin een hand naar durfde uitsteken.

En ginds, in den uitersten hoek van de kamer zat Fox, nu moe van zijn spel, met schuldige oogen in 't rond te kijken, zijn spitse oortjes angstig naar achteren getrokken, innerlijk vurig verlangend naar 't einde van de algemeene verslagen-

waarop Lous weinig troostvol antwoordde: „Vraag liever hoe ze 't ding zóó weer terug zal brengen." Dan ontdekte zij opeens de humoristische zijde van 't geval, en wilde met echt zusterlijke hartelijkheid mij den onherkenbaren hoed nog éénmaal opzetten. Zij vond hem thans oneindig mooier en origineeler. „Je hadt er zóó op de planken veel en veel meer

Het vlot, waarop zich de visschers en het net bevinden, wordt door een sleepboot naar de plaats getrokken waar men zal gaan visschen. Aldaar aangekomen, wordt het net in een roeiboot genomen om uitgezet te worden.

Het net wordt uitgezet. Met touwen blijft het eene einde aan het vlot verbonden. Waarom dit is, ziet men op de volgende foto.

DE ZALMVISSCHERIJ OP DE MERWEDE.

Links:

Op het vlot bevindt zich een z.g. galg (tusschen de beide leuningen) die, nadat de touwen van het net er onderdoorgehaald zijn, op den bodem der rivier wordt neergelaten.

Rechts:

Het net wordt ingetrokken. Daar het touw onder de galg doorloopt, en deze op 'den bodem der rivier staat, sleept het net ook den bodem af. (Een der zijkanten (X) van de galg ziet men nog gedeeltelijk boven het water uitsteken).

opende die en — slaakte een kreet van ontzetting, want overal door de kamer verspreid ontwaarde ik op het tapijt talloze kleine, dunne, bruine veertjes, en dáár — o, 't was haast niet te gelooven — dáár, vóór den divan op den grond, lag de geleende hoed heelemaal ingedeukt, plat en vormeloos. Ik durfde nauwelijks naar 't voorwerp kijken. Mijn hart bonsde in mijn keel, en 't schemerde mij voor de oogen. Toen ontdekte ik opzij van den bol,

De visschers trekken het net in. Ieder vlot is bemand met ongeveer twintig visschers. De gemiddelde vangst bedraagt per week dertig zalmén, waardoor ieder der visschers een inkomen van een twintig gulden heeft.

succes mee geoogst." De anderen moesten er tegen wil en dank om lachen, en probeerden mij weer uit den put te halen. Ook Moeder, die mij beloofde er met mij heen te zullen gaan.

Maar — ondanks alle mogelijke troostredenen, voelde ik me diep rampzalig, want telkens en telkens weer, door mijn tranen heen, zag ik, als een stil verwijt, de zielige, nat-glimmende piek, armoedig, kaal — en vóór mij doemde op de figuur van

Het net is bijna ingehaald.

Het net is in. De belooning voor alle moeite: één zalm.

op de plaats waar eens de wuivende, zwierige veer had geprikt, een kleine dunne, natgekauwde piek, recht omhoog! Vol ontzetting stond ik er maar naar te staren, niet bij machte een woord uit te brengen. Daarna snikte ik 't uit van ellende . . .

Mijne huisgenooten, inmiddels toegesnel, stonden versteld

heid. — „Ellendig beest . . . O! waarom juist mij zoo iets nu weer moest overkomen," kreunde ik . . .

„Omdat jij ook altijd . . ." begon Lous, maar een wenk van moeder legde haar 't zwijgen op. Deze vond mij blijkbaar al genoeg gestraft!

„Hoe krijgt hij 't zóó . . ." vroeg Zus zich verbijsterd af,

de edele, gediensstige tante, nu verontwaardigd, fel rood, woest . . .!

H. ENSEL-DE JONG

HET MEISJE DAT DE LIEFDE BUITENSLOOT

door OLIVER SANDYS

vertaald door DICKY WAFELBAKKER

17)

De ontmaskering.

Deze zeven woorden werden op zulk een manier door hem geuit, dat ze Ivy als de afschuwelijke, wreede waarheid in de ooren klonken. Bovendien had hij niet de gewoonte om steeds te plagen, zooals Tilly deed: en daarenboven was dit geen onderwerp om grapjes over te maken.

Plotseling dacht ze aan Tilly's eigenaardige houding van dien middag. Ze was liever en hartelijker dan ooit voor haar geweest, en toen ze vertrok, had ze haar armen om haar heengeslagen en haar teeder gekust, niettegenstaande ze elkaar toch kort daarop weer in het theater zouden zien. Een paar maal had het geleken, alsof Tilly haar iets wilde zeggen... Er ging een ontzettend gevoel van pijn door Ivy's hart. Ze staarde Brookwood aan.

„Zijn we niet getrouwd?” herhaalde ze dof. „Maar... die kamer dan in je huis met de getuigen en den magistraat?”

„Stel je nu niet zoo aan!” Met de grootste moeite slaagde Brookwood er in het meisje in de oogen te zien. „Je kon toch wel op je vingers nagaan, dat een dergelijke ceremonie niet wettig was. Je bent zelf een actricetje en zie je dan niet, als anderen comedie spelen? Jij was zelfs de eenige „professional” onder ons, en ik dacht, dat je de vertooning wel aardig zou vinden. Staar me niet zoo aan, alsof je krankzinnig bent geworden. Ga je flauw vallen? Neem een teugje whiskey.”

Met een gebaar van walging duwde zij het glas van zich af.

„Dus... de magistraat... speelde ook comedie?” stamelde ze.

„Hij was een van mijn vrienden, die mede in het complot betrokken werd.”

„En kapitein Hugo dan en die ander? Wisten zij...?”

„Natuurlijk, ze waren van alles op de hoogte gebracht.”

Een kreet van smart ontsnapte aan haar lippen.

„Zij wisten het en hebben zich voor die gemeenheid geleend? Ze wenschten me geluk, alsof ze het werkelijk meenden! O, o! En ik ben nu... wát ben ik eigenlijk?” klonk het kreunend.

„Hetzelfde, wat je voor dien tijd was,” antwoordde Brookwood op luchthartigen toon. „We zijn geen van beiden anders, alleen bestaat er het verschil, dat we niet voor eeuwig aan elkaar gebonden zijn. We zullen nog heel wat prettige dagen met elkaar hebben, klein ding.”

Hij strekte zijn armen uit, om haar naar zich toe te halen, doch ze deinsde achteruit, als voor iets onreins. Ze leunde dicht tegen den muur aan, om steun te vinden.

„Raak me niet aan,” riep ze. „Waag het niet!”

„O, uitstekend, zooals je wilt, beste kind,” zei hij schouderophalend. „Een paar minuten geleden verzocht je me anders nog mijn hand niet van je hoofd af te nemen. Maak nu geen scène, want ik houd niet van dat theatrale gedoe. Vergeet niet, dat er menschen boven en beneden ons wonen. Ik vertelde je vriendin Tilly, dat het belachelijk was zooveel drukte over zulk een kleinigheid te maken. Je doet precies, alsof ik van plan was je in den steek te laten,” voegde hij er met grove wreedheid aan toe.

„Dus... Tilly wist het óók?”

„O, ja, ik veronderstel, dat jij haar alles van de zoogenaamde plechtigheid verteld hebt, en dat zij er achter is gekomen, dat het niet wettig was, en ze verscheen vanmiddag als een furie in mijn huis. Ik had verwacht, dat ze het je regelrecht verteld zou hebben. Ik trachtte haar aan haar verstand te brengen, dat zij zich niet ongerust over jou hoefde te maken, want dat ik behoorlijk voor je zou zorgen. Je zult er heusch voldoende voordeel van hebben, want ik ben rijk. Wanneer je er rustig over nagedacht hebt, zul je tot de ontdekking komen, dat het zoo vreeselijk niet is. Je hebt heel veel reden tot dankbaarheid. Je bezit een flat, mooie kleeren, zooveel geld als je redelijkerwijze slechts verlangen kunt en ik had het plan je ook nog een auto cadeau te geven. Ik heb den

wagen al voor je besteld, zoodat je inderdaad nergens over te klagen hebt.”

Ivy scheen niet te hooren, wat hij zei.

„Hield... hield je... niet genoeg van me om wettig met me te trouwen?” bracht ze eindelijk uit.

„Wat is liefde, beste kind? Ik voelde voldoende voor je om dit alles voor je over te hebben, doch je moet niet vergeten, dat er iemand bestaat, die méér recht op me heeft, want ik ben al jaren getrouwd.”

„Maar... waar is dan je vrouw?”

Het was een ontzettende kwelling voor haar dit woord te moeten uitspreken... een woord, dat zij zóó hoog had gehouden.

„Mijn vrouw,” antwoordde Brookwood. „Dat mag de hemel weten. Ze gaat haar weg en ik den mijnen, en we hebben elkaar in jaren niet gezien. Ze wil niet van me scheiden, en het kan me ook heel weinig schelen, want ik zou nooit zulk een dwaas zijn me voor een tweeden keer te binden.” Toen keek hij op zijn horloge. „Nu, ga naar je bed, kindje, slaap lekker en ik weet zeker, dat je morgen alles in een heel ander daglicht zult beschouwen. Krijg ik een zoen en zijn wij weer goede vrienden?”

Hij stapte op haar toe, en wilde haar in zijn armen nemen, doch ze duwde hem met een kracht achteruit, die geboren was uit een gevoel van haat en verachting, hetwelk plaats had gemaakt voor haar oude aanbidding. Hoewel haar trots in het stof vertrappt lag, gelukte

Pierre Monteux,

die naast Willem Mengelberg benoemd is tot dirigent van het Concertgebouw-Orkest te Amsterdam.

het haar hem van zich weg te zenden. Haar geheele wezen kwam in opstand tegen de gedachte, dat zij zulk een laagstaanden man had liefgehad...

„Raak me niet aan! Probeer het niet! Ik wil je nooit meer terugzien... ik heb met jou afgedaan... Ga weg!”

Het tragische gebaar, waarmede zij naar de deur wees, wekte Brookwood's bewondering op.

„Groote goedheid, wat zou jij een prachtige dramatische actrice zijn,” merkte hij sarrend op. „Je was heusch niet zoo onschuldig, als je je voordeed, dat blijkt nu maar al te duidelijk. Waarom zou je niet met mij blijven doorgaan: ik verzeker je, dat heel veel vrouwen jaren van hun leven zouden geven om in jouw plaats te zijn. Je schrijft een verstandigen brief aan je ouders, en zegt hun niet om documenten te vragen, want dat je volkomen gelukkig bent.”

Terwijl hij sprak, was Ivy in een stoel neergevallen, daar zij het gevoel had, alsof ze wegzonk. Alles wat ze hoog en heilig had gehouden lag in stukken aan haar voeten. De meest innerlijke gedachten van haar hart had zij dezen man geopenbaard, in het groote verlangen alles te geven, wat zij slechts kon.

Brookwood stond reeds bij de deur, want hij had er meer dan genoeg van, daar tranen altijd irriterend op hem werkten.

„Je maakt een hoop lawaai om niets, beste kind, maar je zult er wel gauw genoeg anders over denken. Morgenavond gaan wij samen ergens souperen en maken er een prettigen avond van. Weet je nog wel, dat restaurant, waar wij den eersten keer ook geweest zijn?”

Hij knikte haar nonchalant toe en verdween...

Angst.

Er werd aan kleedkamer No. 2 geklopt, het vertrek, dat Tilly deelde met nog vier andere meisjes van de „Beauty Chorus”.

„Juffrouw Snell, mijnheer Faulkner vraagt, of U dadelijk even op zijn kantoor wilt komen,” zei de piccolo.

„Ik kom al,” antwoordde Tilly.

Ze rende naar zijn privé-kantoor, terwijl ze zich afvroeg, wat hij haar in 's hemelsnaam te vertellen zou hebben. Ze was er van overtuigd, zich den laatsten tijd buitengewoon behoorlijk gedragen te hebben, niet te laat te zijn gekomen, de anderen niet aan het lachen te hebben gemaakt, of iets dergelijks.

Toen ze aangeklopt had en binnenstapte, vroeg Faulkner onmiddellijk:

„Wat is er met Devereux aan de hand?”

Tilly schrikte, daar zij Ivy den geheelen dag niet gezien had.

„Is ze dan niet in haar kleedkamer?” vroeg ze verbaasd.

„Nee... Ze belde vijf minuten geleden op en zei, dat ze onmogelijk kon komen. Vissian zal vanavond haar plaats moeten innemen. Als Devereux nu maar geen kuurtjes krijgt, en verbeeldt, dat zij alles doen kan. Je woont nog met haar samen, is het niet?”

„Nee... Ze heeft nu een flat,” antwoordde Tilly aarzeland.

„Je bedoelt toch niet, dat...?”

„Nee,” antwoordde Tilly kortaf, voordat de directeur nog iets meer kon zeggen. „Ze is getrouwd. Het is eigenlijk geheim, en haar man deugt niet, maar dat weet ze niet. Ik kan me niet voorstellen, wat er gebeurd is. Ze voelde zich gisteren nog uitstekend. Gaf ze aan de telefoon geen verklaring voor haar wegblijven?”

„Nee, toen ik vroeg, of ze ziek was, antwoordde ze lachend, dat ze zich uitstekend voelde, doch dat ze niet kon optreden. Daarna brak ze kalm af. Ik denk, dat ze een avond vrij wilde hebben, want ik weet er geen andere verklaring voor te vinden.”

„Zooiets zou zij nooit doen,” zei Tilly, terwijl ze met het hoofd schudde. „Om zulk een reden zou zij haar plicht niet verzaken. U weet toch heel goed, dat ze zelfs den avond van haar broertjes begrafenis nog optrad.”

„Ja, maar nu wist ze, dat Vissian haar dans ook had ingestudeerd.”

„Dat maakt geen verschil. Ik ben bang, dat er iets niet in orde is,” zei Tilly peinzend. „Zou U... kunt U me vanavond niet vrij geven om er achter te zien te komen, wat er aan de hand is? Toe, mijnheer Faulkner, doet U het.”

„Onmogelijk, beste kind. Ik vermoed, dat ze met haar nieuwen echtgenoot uit is, en van plan is zich van het tooneel terug te trekken. Het spijt me, want ik had een dergelijke houding van Devereux niet verwacht.” Toen scheen Faulkner zich plotseling iets te herinneren.

„Weet je nog wel, dat je me een poosje geleden een heel eigenaardige vraag deed over een huwelijk, dat door een magistraat was gesloten? Ik hoop toch niet, dat Devereux het meisje in kwestie is! Wat zou ik dat jammer vinden.”

De uitdrukking van Tilly's gezicht was voldoende antwoord, en op dat oogenblik keek Faulkner bijna even ernstig.

„Goede Hemel, die ploert kan door den rechter gestraft worden.”

„Kan dit eenig verschil voor haar te weeg brengen?” vroeg Tilly op somberen toon. „Ze zou dan over ieders tong gaan, terwijl de man wel zorgen zal buiten schot te blijven. Meisjes zooals Ivy zijn veel te zacht om dergelijke dingen voor de rechtbank te brengen.”

„Weet ze het nog niet, dat hij haar bedrogen heeft?”

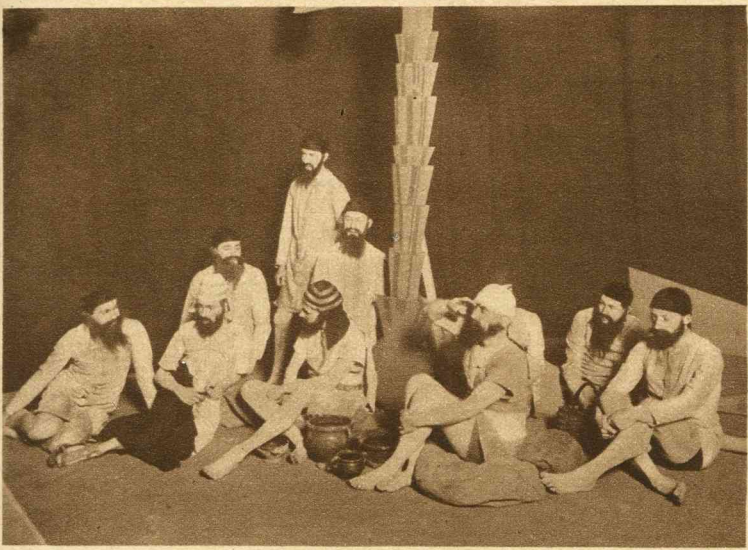
„Gisterenmiddag was ze er niet van op de hoogte. Ik stond op het punt haar alles te vertellen, doch ik kon het niet over mijn hart verkrijgen. Het is echter niet onmogelijk, dat zij er op een andere manier achter is gekomen. Wat moet het arme kleine ding zich ongelukkig voelen. O, ik wilde, dat U me vrij gaf.”

„Beste kind, het is onmogelijk. Als het kon, zou ik het heusch doen. Ga nu weg, en verdwijn dadelijk na de voorstelling om te gaan onderzoeken, wat er gebeurd is.”

Tilly wist zich later niet meer te herinneren, hoe ze dien avond doorgekomen was. Al haar gedachten waren bij Ivy, en ze had het vreeselijke voorgevoel, dat het meisje in groot gevaar verkeerde.

(Wordt vervolgd).

UIT HET VOLLE LEVEN

Een Hugo de Groot-herdenking.

Woensdag 18 Maart had in den Schouwburg te Leiden een Hugo de Groot-herdenking plaats met medewerking van het Leidsch Studenten-Tooneel, dat den Sophompaneas (Jozef aan 't Hof) van Hugo de Groot, vertaald door Vondel, opvoerde. De opvoering werd voorafgegaan door een proloog en door fragmenten van Jozef in Dothan en Jozef in Egypten, eveneens van Vondel, terwijl een tableau en epiloog de voorstelling besloot. Links: de broeders van Jozef; Midden: Jozef (× Meijuffrouw Mimi Hummel) wordt verkocht. Rechts: Jozef aan 't Hof.

Joh. Jonker.

De heer Joh. Jonker, opzichter der plantsoenen te Kampen, is in dezelfde functie te Leiden benoemd.

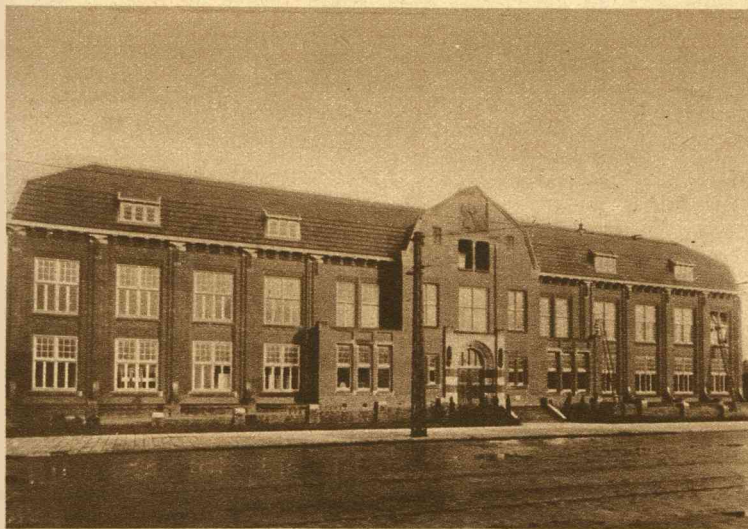
De Nederl. Vereeniging van Huisvrouwen.

Op Donderdag en Vrijdag 19 en 20 Maart vond te Rotterdam de algemeene vergadering der Nederlandsche Vereeniging van Huisvrouwen plaats. De deelnemsters aan deze vergadering werden ten Stadhuije te Rotterdam ontvangen. Foto gemaakt voor het Stadhuis op 19 Maart.

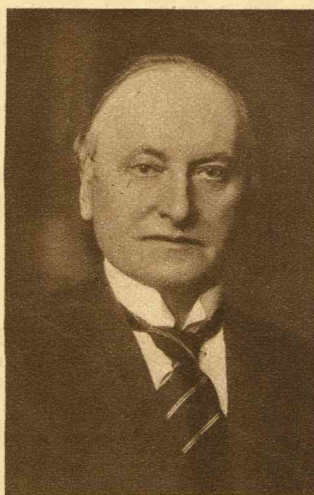
M. J. Meyil.

Den heer M. J. Meyil, opperwachmeester, bij de Cavalerie te Breda, werd 11 Maart l.l. de zilveren medaille voor 24-jarigen dienst uitgereikt.

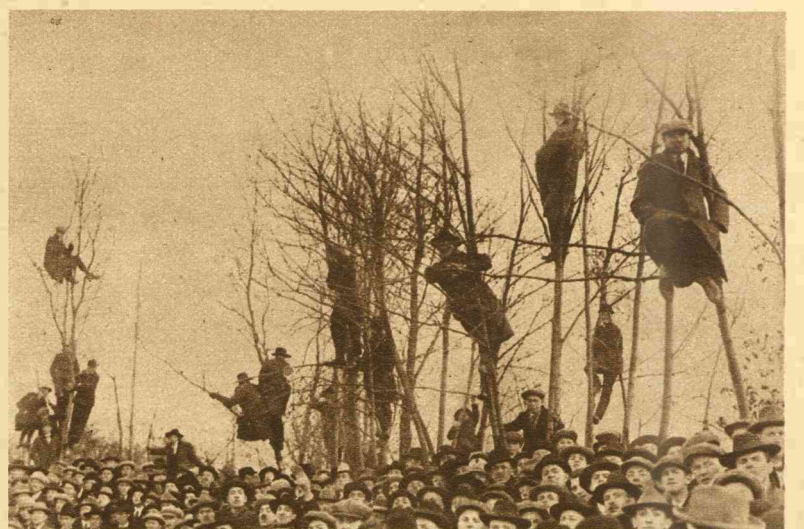
Het nieuwe R.K. Ziekenhuis te Groningen

dat Woensdag 25 Maart in tegenwoordigheid van talrijke autoriteiten geopend werd.

Lord Curzon †

een bekende politieke figuur, die tot de komst van het Kabinet MacDonald in 1924 minister van Buitenlandsche Zaken van Engeland was, is de vorige week overleden.

N.A.C.—H.B.S.

Bij den wedstrijd N.A.C.—H.B.S., die te Breda gespeeld werd, zaten de supporters tot zelfs in de boomen.

De jubileumwedstrijden van „Ajax”

Ter gelegenheid van het 25-jarig jubileum van „Ajax” had Zondag l.l. een wedstrijd plaats tusschen een Ajax-veteranen en een Blauw-Wit-veteranen elftal. Links: de Ajax-veteranen. (×) Het oudste Ajax-lid, de heer J. Oudheusden, thans penningmeester. Midden: Een spelmoment voor het Blauw-Wit doel. Rechts: de beide gecostumeerde Ajax-elftallen, die een wedstrijd speelden, welke vele vermakelijke momenten opleverde.

ONZE DAMES-RUBRIEK

ONDER REDACTIE VAN AMY VORSTMAN-TEN HAVE

De Fopspeen een noodlottig aanwensel.

De fopspeen heeft zich ten onzent — helaas! — ten allen tijde in een noodlottige populariteit mogen verheugen. Niet waar... het is zoo gemakkelijk... en zoo afdoend... Het kleintje schreeuwt een kwartier... twintig minuten... een half uur...

Moeder kan het niet aanhooren...

Vader trommelt ongeduldig op de tafel... dat geblèr... Het kleintje schreeuwt uit volle borst...

Het is nacht...

Zelfde tafereel: het kind heeft krachtige longen en huilt erbarmelijk en lang...

Een hulpvaardige buurvrouw of een getrouwde vriendin weet raad: gut zeg — neem een fopspeen!... dan ben je zóó klaar... je hoort niks meer.

Den eerstvolgenden keer dat de baby huilt komt de fopspeen op de prop: het moedertje kocht een moderne speen, met aluminium en doorschijnend gummi...

Gretig hapt het kleine mondje... tevreden zuiggeluidjes vervangen het zielige gehuil.

Ziè je wel! dat gaat best! denkt moeder en ze is meteen tot een ijverig voorstandster van de fopspenen bekeerd.

Vroeger had ze wel zoo eens iets gehoord... dat het niet gezond was en zoo... maar zij zal het ding wel zuiver houden, het kind is er stil mee en... het krijgt er immers niets van... Dat is nu juist de gevaarlijke dwaling: het kind krijgt er wel degelijk iets van.

De fopspeen is niet zoo onschuldig als ze wel lijkt. Het zuigen op de fopspeen verandert den vorm van den kindermond.

Het kaakbeen van den zuigeling is week en wordt gemakkelijk vervormd en evenzoo gemakkelijk misvormd.

Deze misvorming heeft ten gevolge dat de tanden niet op de juiste plaats komen te staan, hetgeen het kind later onnodig pijn en last veroorzaakt.

De tanden, die niet op de goede plaats staan zullen een belemmering bij het kauwen vormen; het slecht gekauwde voedsel zal wederom voedingsstoornissen ten gevolge hebben.

Het met open mond slapen of door den mond ademen kan een gevolg zijn van de verderfelijke gewoonte om op een speen te zuigen.

Adenoïde vegetatie, doofheid en allerlei andere narigheid kan hiervan het gevolg zijn, zooal niet direct, dan toch indirect.

Ook van een ander standpunt bezien is de fopspeen uit den boeze: meende men vroeger, dat kinderen niet vatbaar voor opvoeding en tuchtiging waren alvorens men met ze kon redeneeren: tegenwoordig weet men, dat de karaktervorming en de opvoeding reeds... in de wieg beginnen.

Een ernstige fout begaat men ongetwijfeld wanneer men den huilenden zuigeling een fopspeen (soms nog liefst met suiker eraan!) in den mond stopt.

Een kind huilt n.l. om twee hoofdredeën: of wel er scheelt iets aan, dat verholpen moet worden, of wel het kind oefent een gezonde longengymnastiek die heilzaam voor zijn groei en welvaren is.

Het gaat niet aan te zeggen, dat de zuigeling „zoo maar” huilt en niet beter weet; al kan het jonge kind zijn gevoelsuitingen niet beredeneeren, instinctief is ook het jonge wezen vatbaar voor correctie.

Het kind aan wiens dwingen paal en perk wordt gesteld voelt grenzen en — de beperktheid aller dingen kan den jongen mensch niet vroeg genoeg bijgebracht worden.

Twee zeer fraaie modellen, door onzen fotograaf gekiekt op den onlangs bij de firma Heinemann en Ostwald te 's-Gravenhage gehouden mode-show. Links een rijke mantel van goud brocaat met ingezette goudkant. Rechts: compleet van geborduurd kasha.

Een huilpartij van een uur zal — wanneer er geen onheilen zijn, die verholpen dienen te worden, als natte luiers, prikkende spelden, zoemende muggen e.d. — het kind minder kwaad doen dan de ellendige fopspeen, die zooals zijn naam reeds aanduidt weinig minder is dan een bedrieglijke voorstelling. Een kind, dat tot gewoonte heeft overdag te slapen en 's nachts niet alleen te huilen, maar te brullen... een dergelijk kind zal al heel spoedig deze slechte gewoonte afleeren, wanneer men het 's nachts niet opneemt, sust, tusschentijds drinken geeft of... z'n toevlucht neemt tot de fopspeen.

Niet tot heil van het kind, maar uit eigen gemakzucht is dit verderfelijke voorwerp ontstaan.

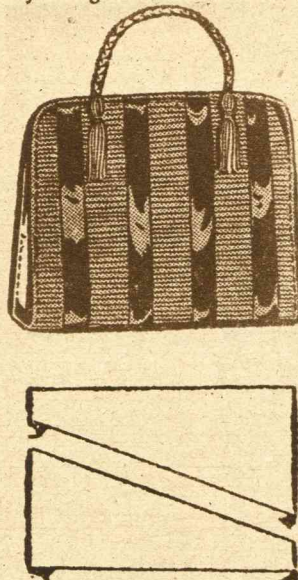
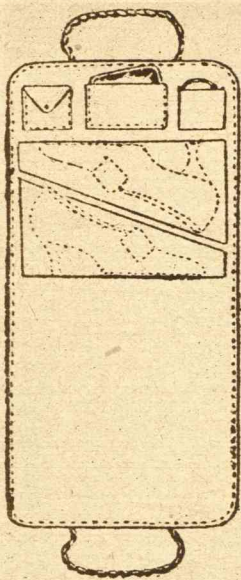
Moeders! laat de gezondheid en het welzijn van uw kind zwaarder wegen dan uw eigen gemak, maakt u niet noodeloos zenuwachtig of overstuur wanneer uw gezonde zuigeling zijn krachtig geluid laat hooren, bedenkt: het zal hem goed doen, zijn longen moeten er van groeien! Daarom weg met de fopspeen!

Voor hen, die niet met een rijtuig gaan.

Voor hen, die niet met rijtuig of taxi naar dansavond of dineetje gaan, bestaat het avondschoenen-probleem.

De mode schrijft brocaat of satijnen schoentjes voor. De gelukkige bezitster van zoo'n paar weelderige, uiterst teere schoentjes denkt met schrik aan de natte straten en nog veel erger... aan de modderige buitenwegen, waar de voet tot aan den enkel schier wegzakt in een dikke brei-achtige modder... Overschoenen... fluistert iemand hoopvol.

Maar... overschoenen zijn laag en ook een enkele

modderspat is in, staat het lichte glanzende weefsel van schoen en kous hopeloos te bederven...

Een paar flinke wandelschoenen of laarzen, liefst met slobkousen voor hen, die ver-af wonen en behalve het stuk, dat zij met tram of motorbus kunnen afleggen, nog een stevig eind te loopen hebben...

De avondschoentjes gaan dus mee onder den arm.

Voor wie — zeer begrijpelijk — opziet tegen het prozaïsche couranten- of pakpapier, en wie geen coquet klein lederen taschje tot haar beschikking heeft, dat daarvoor zou kunnen dienen — geven wij hierbij een aardige praktische tasch om zelf te maken.

Men gaat als volgt te werk: Men neemt een lap meubelstof of ribstof of aardige cretonne van 55 à 60 cM. lang en 5 cM. breder dan de lengte van uw schoenen. Dezelfde afmeting wordt van Liberty-satinet geknipt. Desgewenscht legt men een stuk voering, flanel of stevig katoen tusschen voering en buitenkant. Twee driehoekige zakjes worden opgenaaid (zie afb.), voor iederen schoen één.

De bovenkant wordt met een schuine bies afgezet. Boven een der zakjes maakt men een klein zakje dat met een overslag met druksluiting gesloten wordt, voor klein geld (voor garderobe, tram, e.d.) en twee andere kleine zakjes voor haarspelden, poeder enz.

Wanneer de zakjes op de voering gestikt zijn, stikt men buitenkant en voering op elkaar (met den verkeerden kant op elkaar). Men stikt tevens een schuine bies voering mede, die vervolgens omgevouwen en van binnen tegengezoomd wordt.

Een paar stevige koorden dienen als handvat, hetwelk met een zijden kwast aan weerszijden wordt afgewerkt.

Op effen ribstof kan men op gelijke afstanden zijden lint stikken, hetgeen een zeer fraai effect maakt.

Slobkousjes voor kinderen van 2—3 jaar.

Benodigd: 100 gr. witte wol.

Men begint het slobkousje op 68 steken waarop 50 toeren 2 r., 2 a. gebreid moeten worden. Hierna volgen 5 strepen, 4 toeren recht, 2 toeren averecht, 4 toeren recht, 2 toeren a., 4 toeren r., waarna met het grondpatroon moet worden begonnen met het bijopzetten van 1 steek. 1e toer: 2 a., 1 r.; de volgende 4 toeren recht. Dit patroon moet nog 17 maal herhaald worden. In de laatste twee patronen worden 5 steken geminderd, waarna weer de reeds eerder beschreven 5 strepen worden gebreid. Nu volgen 50 toeren 2 r., 2 a., waarna begonnen wordt met de kleine kling aan den voet. Aan den achterkant der slobkous worden eerst op 30 steken in heen- en weer-

gaande toeren 20 naalden 2 r., 2 a. gebreid. Vervolgens worden op 2 hulpsnaalden aan iederen kant 10 kantsteken opgenomen en het voetblad 2 r., 2 a. verder gebreid. De opgenomen lussen worden gelijkmatig afgewerkt, steeds recht, waardoor in de kling ribben gevormd worden. Waar het voetblad met de kling verbonden wordt moeten in heengaande toeren telkens 2 steken tezamen gebreid worden. Op deze wijze zijn na 20 toeren de kling geheel gereed, waarna nog 20 toeren op het voetblad worden gebreid. Nu worden de kantsteken van de kling opgenomen, langs het geheel nog 5 toeren (1 toer r., 2 toeren a., 2 toeren r.) gebreid en vervolgens vast en gelijkmatig afgekant.

Diner-toilet met ingezette godets van zacht lila crêpe romain, afgezet met groote donkerpaarse fluweelen rozen.

(Foto: Binder, Berlijn).

Avondtoilet van goudkant met goudborduur en kralenwerk met fantasie-ceintuur van gouden blaadjes. Mantel van Nerz-bont.

(Foto: Binder, Berlijn).

DE ROODE BURCHT

Roman van ANNY WOTHE

Geautoriseerde vertaling uit het Duitsch.

27)

Isabella trok het fijne kanten zakdoekje, dat zij in haar hand hield, met met één enkelen ruk in stukken. „Ik wil niet!” riep zij uit. „Hoort u het! Ik wil niet! Liever werp ik mij van den „Roode Burcht” af te pletter, dan dat ik de vrouw van Don José word. Ik houd van graaf Abercron, ik hield reeds van hem, toen ik in Duitschland was, en bij alles wat mij dierbaar is, Padre, ik word nooit de vrouw van een anderen man dan Clemens von Abercron!”

Boos, ontzet keek Don Miguel de Tendilla in het hartstochtelijk opgewonden gezicht van zijn kind. Zóó had hij Isabella nog nooit gezien! Kwam daar het ongelukkige erfdeel van de vrouw voor den dag wier temperament eens alles onderstboven wierp, toen zij hem verliet?

Het was hem alsof hij vol afschuw zijn hoofd moest verbergen, alsof nog eenmaal het vreeselijke, ontzettende leed van zijn leven voor hem opdook en nieuwe vormen aannam. Dit hartstochtelijke kind hier, dat was de *echte* dochter van haar moeder, haar moeder, die zij nauwelijks gekend had!

„Isabella,” gebod de Conde met bijna heesche stem, „matig je wat, verzoek ik je! Zooals ik je reeds gezegd heb, heb ik Don José, die mij om je hand gevraagd heeft, reeds mijn woord gegeven.”

„Maar tegen mijn wil en zonder mij te vragen! Ik zelf zal Don José vertellen, dat ik niet van hem houd, en hij zal dan direct al zijn aanspraken laten varen.”

„Dat zul je *niet* doen, Isabella. Wij, of beter ik, ben Don José zeer veel dank verschuldigd. Hij heeft jarenlang slechts voor mij, in mijn dienst geleefd, om een levenswensch van mij te vervullen, waardoor hij recht heeft op mijn grootste dankbaarheid.”

„U wilt dus Don José met het geluk van uw kind betalen?”

„Overdrijf niet zoo, Isabella! Van betalen kan toch geen sprake zijn. Je vergeet, dat Don José van je houdt, en ik geloof, dat jij hem ook altijd graag hebt mogen lijden.”

„Ja, zeer juist, Padre. Zoolang hij mij niet liet merken dat hij meer begeerde dan mijn *vriendschap*. U weet, hoe hij mij reeds als kind verwend heeft. Nooit kwam hij bij ons, zonder de kostbaarste lekkernijen voor mij mee te brengen, en alles, wat u mij vaak aan sieraden en opsmuk meende te moeten onthouden, bracht Don José voor mij mee, in rijken overvloed. Ja, ik hield van hem op een bepaalde manier, als van den gever van al die heerlijkheden, als van den vervuller van mijn vaak onverstandige wenschen. Nu, als ik hem in zijn oogen kijk, die zoo loerend langs mij heengaan, huiver ik voor hem, als voor den blik van een slang. Nooit, nooit, Padre, zal ik hem toebehooren.”

Don Miguel was in een stoel gevallen. Een huivering voer door zijn ziel. Had hij niet zelf reeds in den laatsten tijd nu en dan het gevoel tegenover Don José gehad dat zijn kind nu uitsprak? Was Isabella's gevoel juist, of sprak zij slechts zoo, omdat haar jonge ziel een ander geluk begeerde? Neen, neen! Hoe kon hij ook maar een oogenblik aan Don José twijfelen? Isabella was eigenwijs! Zij moest en zou zich schikken. Haar neiging, of hoe zij het noemde, voor dien jongen officier, zou wel verdwijnen, als de bloemblaadjes van den jasmijn, die daar buiten door den tuin fladderden. Hij moest alleen maar vastberaden zijn, vastberaden en voorzichtig. Ernstig en kalm keek hij zijn weerbarstig kind aan. „Ik verwacht van je, Isabella,” zei hij bedaard, „dat je van dien dwazen wensch afziet en dat je Don José vriendelijk zult ontvangen.”

„Graaf Abercron zal vandaag nog komen, om u om mijn hand te vragen, Padre.”

Het ernstige gezicht van Don Miguel verschoot van kleur. „In je eigen belang zou ik je aanraden, Isabella, het aanzoek van den graaf te voorkomen. Ik zou hem in ieder geval moeten afwijzen, en dat zou, in onze verhouding tot de Abercrons, in ieder opzicht pijnlijk zijn.”

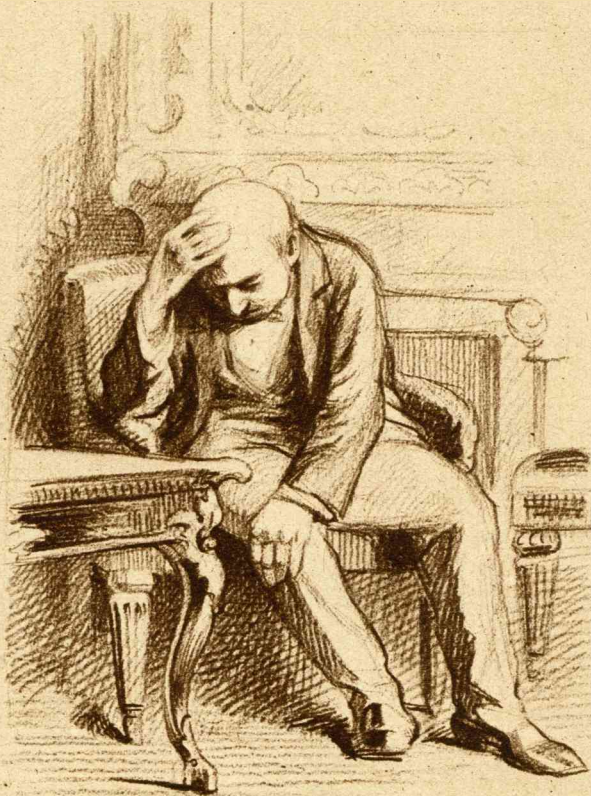
„Wat heeft u dan tegen Clemens?” vroeg Isabella koppig, en toch klonk er reeds iets als een snik in haar stem.

„Niets, kind. Als Don José niet reeds mijn woord had, zou ik misschien, al was het met een bezwaard hart, mijn toestemming geven. Met een bezwaard hart, want ik moest jou, het eenige wat mij gebleven is, naar een vreemd land laten gaan, waarin de bloemen van het Zuiden niet bloeien kunnen.”

„Het is het land, Padre, waaruit mijn moeder stamt.”

Nu sprong Don Miguel opgewonden overeind. Met koortsachtig-schitterende oogen keek hij Isabella aan. „Wie heeft je dat gezegd? Wie heeft je over je moeder gesproken?” vroeg hij, schor van opwinding.

Isabella sloot een oogenblik haar oogen. Als een zwarte sluier lagen de lange wimpers over haar blozende wangen. „Mijn gouvernante, die reeds lang dood is, heeft het mij verteld toen ik nog een klein kind was. Een duitsche prinses, zoo vertelde ze mij geheimzinnig, zou mijn moeder geweest zijn, een prinses, zoo schoon als een sprookjesdroom. Zij zou gestorven zijn, zij en mijn kleine zusje, en niemand mocht er met u over praten. Daarom zweeg ik, en slechts eenmaal heb ik u naar mijn moeder gevraagd, toen, toen ik uit Duitschland kwam. Nooit vergeet ik hoe u geschrokken bent, ja, geschrokken Padre, toen ik u vroeg, waar mijn moeder begraven lag. En toen u mij toen boos wegstuurde, toen ging ik naar mijn kamer en huilde, Padre, huilde om mijn moeder die ik nooit gekend heb!

Don Miguel was op een stoel neergevallen. Een huivering voer door zijn ziel...

— Van dit uur af groeide mijn verlangen naar Duitschland, Padre, naar het land, waar mijn moeder geboren en waar zij — zooals mijn gouvernante meende — ook gestorven is. Ik wil ook eens in Duitschland sterven, evenals mijn arme moeder.”

„De hemel spare je, mijn lieve kind,” antwoordde Don Miguel week, terwijl hij de nog koppig weerstrevende Isabella tegen zich aandrukte, „zou je willen sterven in dat ruwe land? Hier, bij mij, is je vaderland!”

Isabella schudde haar hoofd. „Neen, Vader, daar, waar mijn ziel verwijlt, bij den man, van wien ik houd.”

De Conde had zich uitgeput in zijn stoel laten vallen. De groote neusvleugels van zijn overigens onbeweeglijk gezicht trilden zachtjes, zijn oogen hield hij dicht.

Isabella zag getroffen hoe haar vader plotseling veranderd was. Zij gleed voor hem op haar knieën, en teeder haar hoofd tegen haar vader aandrukkend, vleide zij zachtjes: „Padre, wees niet boos op me. Ter wille van mijn arme moeder, die ik nooit gekend heb, laat mij mijn liefde.”

De Conde wilde zijn kind wegduwen. Maar hij was niet in staat zich te verroeren; groote zweetdruppels pielden op zijn voorhoofd. Een paar maal opende hij zijn mond om te spreken, maar hij kon het niet. Eindelijk vermande hij zich. „Mijn arm kind,” zei hij fluisterend, „als je eens wist hoe moeilijk het mij viel, tegen den wensch van je hart in te gaan. Maar ik kan niet anders. Wij zijn Don José zeer veel dank verschuldigd, je zult dat zelf inzien, als ik je zeg.” — de Conde hield even op — „dat hij jarenlang voor mij door de gansche wereld doolde om het spoor van een vrouw te vinden, die mij eens zeer dierbaar is geweest, die ik zelf wel een jaar of tien door alle landen der wereld vergeefs gezocht heb.”

„En heeft hij het spoor van die vrouw gevonden?” vroeg Isabella angstig, haar vader aanzien.

„Misschien kind. Ik kan het niet zeggen. Maar wat, Isabella, als Don José je doodgewaande, diep-beweende moeder weer terugbracht? Zou je ook *dan* weigeren, zijn vrouw te worden?”

„Ook *dan*, Padre! Het zijn sprookjes, die Don José u misschien vertelt, want de dooden, Padre, keeren nooit weer!”

„Dat is waar, Isa. Maar wat, als je moeder in het geheel niet gestorven is? Als zij ons slechts verlaten heeft?”

Ontzet klemde Isabella de handen van haar vader in de hare. „Ons verlaten? U, Padre, en mij, haar arm, klein kind?”

„Misschien was ik er ook niet geheel zonder schuld aan, Isabella.”

Het jonge meisje wierp haar hoofd trots in den nek. „Ik houd niet van een moeder, die mij kon verlaten, toen ik haar noodig had. En al heb ik ook duizenden tranen om deze moeder geweend en met heel mijn ziel hartstochtelijk naar haar verlangd, ik zou haar niet willen hebben al zou Don José ze mij ook op staanden voet brengen.”

„Kind, kind, wat ben je hardvochtig! Wat ben je onmeedoogend! Onmeedoogend ook tegenover je vader, die er ook schuld aan had, dat je moeder je heeft verlaten. Of Don José haar werkelijk gevonden heeft, weet ik niet. Maar al zou het werkelijk zoo zijn, dan weet ik echter toch nog niet, of zij, die vijftien jaar geleden van ons wegging, nog iets voor haar man en kind gevoelt. Maar één ding is zeker: ik zou niet ophouden, je moeder te smeeken naar ons terug te keeren, en ik zou probeeren, door een heel leven van opoffering en trouw datgene goed te maken, wat ik haar misdaan heb, want ik, Isabella, ik heb eens heel veel van je arme moeder gehouden.”

Als een steunen stegen deze woorden op uit de borst van den Conde, als een smartelijk, tranenloos snikken.

Nu was Isabella toch ontdaan. „Arme Padre,” mompelde zij, teeder over zijn hoofd streelend, „arme Padre!”

Toen keek Don Miguel zijn kind met een onbeschrijflijken blik aan en langzaam zei hij: „Wat ik nu van plan ben, zal mijn eerste boetedoening tegenover je moeder zijn. Zij moge onder de dooden of onder de levenden vertoeven, ik ben er zeker van dat zij in mijn hart ziet, en dat ze niets anders wil dan je geluk. Laat graaf Abercron komen — ik wil met hem praten — ik zal hem ook vertellen van het leed en het geluk dat er in mijn leven geweest is. Maar één ding moet je mij beloven, Isabella, niemand mag iets van je verlovingshooren, vóór ons gemaskerd feest bijna afgelopen is. Ik heb Don José toegestaan je op ons feest te vragen. Laat hij het doen. Je moogt hem dan zelf je antwoord geven. Het stuit mij wel tegen de borst, Don José bloot te stellen aan deze afwijzing van jouw kant, maar wanneer ik zijn aanzoek verhinderde, door Don José in kennis te stellen van hetgeen je mij zooeven hebt toevertrouwd, dan zou hij wel eens kunnen gelooven dat ik mijn belofte aan hem niet zou willen houden. Ik kan natuurlijk geen anderen man je hand beslist toezeppen, voordat de kwestie met Don José op een bevredigende wijze is opgelost. Ik laat het aan jou over, Isabella, het aanzoek van Tamagno zóó af te wijzen, dat hij zich niet beleedigd gevoelt. Ik — ik zal natuurlijk als een woordbreker voor hem komen te staan — maar het zij zoo — jouw geluk is mij meer waard dan al het andere.”

Zonder een woord te zeggen omarmde Isabella haar vader. Zij snikte onderdrukt, en terwijl de tranen langs haar wangen liepen, zei ze: „Ik zal hem heusch niet kwetsen, vader! Ik zal het hem heel voorzichtig te verstaan geven, en wanneer hij ooit van mij gehouden heeft, dan zal hij blij zijn om mijn geluk, zelfs al brengt het hem leed.”

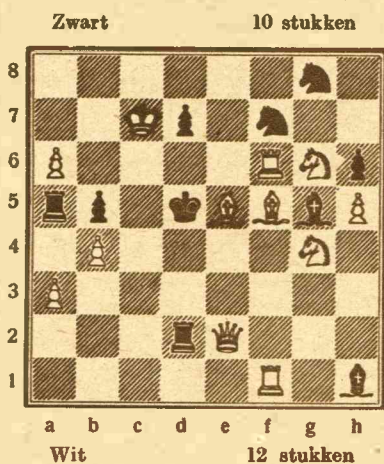
De Conde wenkte zijn kind, terwijl hij langzaam zijn hoofd boog. Zij wist, dat haar vader nu alleen wilde zijn. Op haar teenen sloop zij naar buiten, met geluk, en ook met smart in haar hart. Wanneer zij aan Don José dacht, was het alsof er iets zwaars en sombers op haar drukte. Had hij dan macht over haar?

De Conde bleef langen tijd onbeweeglijk in zijn stoel zitten. Geheel ineengedoken, zijn anders zoo schitterende oogen diep in hun kassen, staarde hij voor zich uit.

„Nu ben ik tegenover mijn besten vriend een verrader, een woordbreker geworden. Maar kan ik hem dan uit dankbaarheid het geluk van mijn enig kind ten offer brengen? Als ik er een vermoeden van had gehad, dat Isabella niet van hem hield, dan zou ik mij nooit tot een belofte hebben laten brengen — die ik, zooals ik nu zelf inziet, nooit vervullen kan.”

(Wordt vervolgd)

Schaken.

 PROBLEEM No. 17 (tweezet).
 Auteur: G. D. FRIJLINK, Delft.

 Namen der oplossers den volgende keer.
 Correspondentie-adres: J. Verstoep Jzn., Fred. Hendrik-
 straat 37, Delft.

 Oplossing probleem
 no. 15:

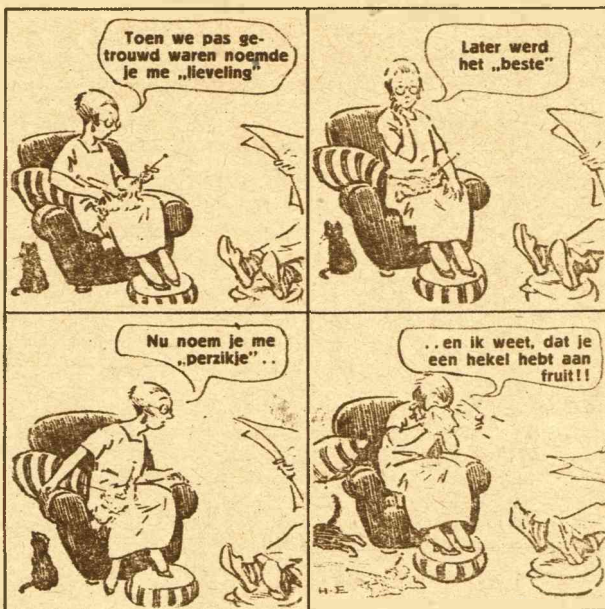
 a. 1 Pf6—g4.
 b. 1 De1—e3, K×
 P. 2. De3—c5†, enz.
 c. 1 Le1×f4, L×c7.
 2 Dd1†, K×P, Dd3†
 of 1... Pf3, 2 D×
 P, 3 D×e3† of
 1... c5—c4, 2 De
 5†, K×e5. 3 Le3†.
 d. 1 Dg8... dreigt
 D×e6† en Lg2†.
 1... K×P. 2 Dg3†.
 Ke4. 3 Df4†, Kd5.
 4 Lg2†. of 1...
 e6—e5. 2 Dg6†.
 Kd5. 3 Pf4†, e5×
 f4. 4. De6†, enz.

Van ons boekenplankje.

 Dr. P. L. Muller, 'Onze gouden eeuw. — De Republiek der
 Vereenigde Nederlanden in haar bloeitijd. Derde druk onder toe-
 zicht van Prof. Dr. P. J. Blok. — Dit prachtwerk, dat uit twee
 delen bestaat versierd met 1000 historische afbeeldingen, mag
 zeker in geen particuliere bibliotheek ontbreken. — Leiden,
 A. W. Sijthoff's Uitg. Mij.

 P. Valkhoff, 'Anthologie des Prosateurs français du XIXe siècle.
 Quatrième édition. — Een rijke, interessante bloemlezing, met
 waardevolle aantekeningen die de leetuur niet weinig verge-
 makkelijken. — Zwolle, W. E. J. Tjeenk Willink.

 D. Wouters, 'Neerlandia (Slotbundel). — In deze fraai geillus-
 treerde bloemlezing vindt men behalve een rijke keur uit onze
 literatuur ook een overzicht der geschiedenis onzer letteren en een
 verhandeling over Woordkunst en Poëtica. Groningen, P. Noordhoff.

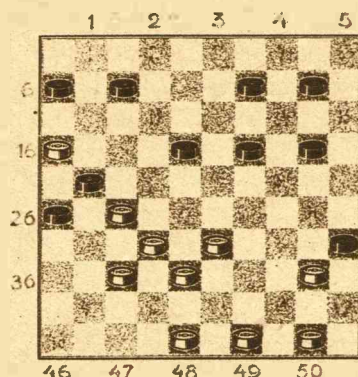
 W. A. A. Hecker en A. C. Heyn, 'Geschiedenis der lichaams oefeningen
 van de oudheid tot heden. — Een bijzonder uitgebreid boek, van
 belang voor allen die de lichaamscultuur ter harte gaat en wier
 interesse uitgaat naar de Olympische Spelen. Leiden, A. W. Sijth-
 off's Uitg. Mij.

Dammen.

Eene bloemlezing uit het internationale damleven.

G. MANTEL Jr., te Hengelo (O.)

No. 41.

 ons midden tellen. Ook voor de problematiek — de probleem-
 kunst — geldt: „Velen achten zich geroepen, doch weinigen zijn
 uitverkoren!“ Mantel doopte dit probleem als: „De Pyramide“
 en ieder zal de treffende, hoewel eenigszins symbolische, gelijkenis
 daarmede in den verrassenden slotstand opmerken.

 Wit: 1. 37—31!, 2. 16—11!, 3. 11×2!, 4. 2×22 en wit wint!!
 Zwart: 26×39, 21×43, 35×44, v. D.

 „Het is ergerlijk,” zei de regisseur tegen den toneel-
 speler. „Weet je wel, dat je in de laatste acte lachte
 terwijl je moest sterven?“

 „Met mijn salaris,” antwoordde de acteur, niet zonder
 waardigheid, „ziet men den dood met een glimlach op
 het gelaat naderen!“

 Vriendelijke dame (tot Tommy): „Waarom huilt je
 broertje zoo?“

Tommy: „Omdat-ie geen vacantie krijgt!“

„En waarom krijgt-ie geen vacantie?“

„Hij gaat nog niet op school.“

VOOR DE JEUGD

DE SPOKEN VAN BRAZIDEC.

 ursula, onze oude keukenmeid, kon
 zoo prettig vertellen. Als het te
 donker of het weer te slecht was
 om buiten te spelen, zochten
 wij haar in de keuken op en
 plaagden haar net zoolang tot
 ze met een verhaaltje begon.

 „Heb ik jullie de geschie-
 denis van Brazidec al eens ver-
 teld?“ vroeg ze op een keer.
 „Brazidec? Neen! Vertel het
 eens!“ riepen we in koor.

 „Welnu, luister dan.“
 „Op een avond, het is al vele
 jaren geleden, was ik blijven
 eten bij de weduwe Marie-Anne,
 die een herberg had, genaamd
 „Het Gouden Kruis“, en waar
 ik soms wel eens een dagje door-
 bracht om het linnengoed te
 verstellen. Er was een groot ge-
 zelschap aanwezig en wij zaten heel gezellig in een kring
 wat te praten om de groote kachel, toen eensklaps de
 deur woest opengegoot werd en een man zich op een
 bank neer liet vallen, terwijl hij op een klagenden toon
 kermde: „O, hemel!... ze zitten me op de hiel!...
 Red me... Doe vlug de deur dicht!“

 Op het eerste oogenblik waren we allen stijf van schrik.
 Iedereen stond van zijn stoel op, om niet zonder vrees, den
 klant, die op zoo'n vreemde manier binnengekomen was,
 eens op te nemen.

 O, jawel! Zijn uiterlijk was er niet naar om ons gerust
 te stellen. Hij zat tot aan zijn schouders onder de modder
 en had een vuil, doodsbled, vertrokken gezicht, waarin een
 paar verschrikte oogen rolden!... En hij hijgde en zuchtte
 en slaakte jammerkreten!... „O! O! Ik ben verloren!“

 De weduwe Marie-Anne, die een moedige vrouw was,
 bracht de kaars bij zijn gezicht en na hem een oogenblik
 bekeken te hebben, riep zij uit: „Maar het is Brazidec!“
 Nu herkenden wij hem allemaal en ik moet zeggen dat deze
 herkenning onze angst in een seconde deed overgaan in
 blijdschap.

 Deze Brazidec was een zonderling man, kleermaker van
 zijn beroep, maar die even dikwijls zijn glas leegdrank als zijn
 naald doorhaalde. Hij had een klein, komisch figuur, waarop
 een groot hoofd met slecht gekamd haar en kleine, door-
 dringende oogjes, een vooruitstekenden onderkin en een groot-
 ten scheeven neus zoo rood als een biet. Meestentijds liep

 hij zwaaiend over den weg, terwijl hij onsamenhangende
 gesprekken voerde of deuntjes zong. Daarom maakte Marie-
 Anne de opmerking:

 „Hij is nog erger dronken dan anders; alleen,” ging zij
 voort, zich tot hem wendend, „ben je niet erg vroolijk in je
 dronkenschap, arme man!“

 Brazidec keek haar met een onnoozel gezicht aan, en deed
 een poging om te antwoorden: „Neen, waarlijk, ik ben niet
 dronken... O! werkelijk niet! Ik was het een poos geleden

„Maar... het is Brazidec!“ riep zij uit.

 maar nu niet meer... En, merkende dat de deur open
 stond, nam hij een sprong, deed de deur dicht en de gren-
 dels er op:

 „Verbeed je, dat ze eens binnen kwamen!... Mijn
 hemel, mijn hemel!“ Hij kwam naar ons toe; wierp wan-
 trouwende blikken naar alle kanten en terwijl hij met zijn
 vinger naar den schoorsteen wees zei hij: „Als zij daar maar
 niet door komen!“

 „Zij, die daar door komen,” antwoordde ik, „zullen als
 ham gerookt worden!“

 Hij schudde het hoofd en zich tot mij wendend met opge-
 heven vinger zei hij op een nog steeds angstigen toon:
 „Dit zou zeker waar zijn, als het gewone menschen waren,
 Ursula. Maar degenen, die ik bedoel, vreezen noch vlammen,

 noch rook... O! Genade, goede menschen, geef mij een
 glas water!“

 Dat was nu weer even zonderling als de rest; die dronk-
 aard van een Brazidec, die om een glas water vroeg!

 Marie-Anne voldeed aan den algemeenen wensch door hem
 te vragen, ons de reden van zijn schrik uit te leggen. Zij
 doopte een punt van zijn voorschoot in de kruik en maakte
 hiermee het zwarte gezicht van Brazidec een beetje schoon:
 „Ziedaar, je was zoo vuil als een pad die uit de modder komt
 ... Nu ben je goed schoon!... Dat doet goed hè, zoo'n
 beetje frisheid op je gezicht... Kom, ga daar zitten;
 bedaar wat en vertel ons nu eens alles wat er gebeurd is...“

 De kleermaker liet haar begaan. Hij bromde nog steeds
 onverstaanbare woorden en zijn uitgezette oogappels drukten
 angst uit. Toch kalmeerde hij langzamerhand en begon toen
 te vertellen:

 „Ik stond vanmorgen, klokslag zes uur op in de hut van
 Kerdonalen, waar ik Dagorn, den wagenmaker was gaan
 opzoeken om uit naam van Pierre Jain zijn dochter ten
 huwelijk te vragen. Gij weet dat men mij dikwijls met zulke
 opdrachten belast omdat

 ik nogal goed kan
 praten en omdat
 het bij ons

 de gewoon-
 te is in
 zulke ge-
 vallen

 kleerma-
 kers te
 gebruiken;
 natuurlijk
 had Dagorn

 mij aangeboden
 te blijven eten en
 drinken... vooral

 om te drinken...
 dat is eene kleine be-
 leefdheid... Hij heeft

 zulken heerlijken wijn,
 dat je er telkens weer
 om terugkomt, met
 het gevolg dat ik wel

 tien, twintig, ja ik weet
 zelfs niet meer hoeveel
 keer ik bij hem terug-
 kwam om wijn...

(Slot volgt).

 OOM TOM.
 Ik raapte al mijn moed bijeen!
 (Zie volgend nummer).